

Dziennik Urzędowy L 330

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Legislacja

Tom 54

14 grudnia 2011

Spis treści

II Akty o charakterze nieustawodawczym

ROZPORZĄDZENIA

- ★ Rozporządzenie Rady (UE) nr 1295/2011 z dnia 13 grudnia 2011 r. zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1284/2009 nakładające pewne szczególne środki ograniczające wobec Republiki Gwinei 1
- ★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 1296/2011 z dnia 9 grudnia 2011 r. zatwierdzające inne niż nieznaczne zmiany specyfikacji nazwy zarejestrowanej w rejestrze chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych [Riso di Baraggia Biellese e Vercellese (CHNP)] 3
- ★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 1297/2011 z dnia 9 grudnia 2011 r. rejestrujące w rejestrze chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych nazwę [Seggiano (ChNP)] 5
- ★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 1298/2011 z dnia 9 grudnia 2011 r. zatwierdzające inną niż nieznaczna zmianę specyfikacji zarejestrowanej w rejestrze chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych nazwy [Pélarдон (ChNP)] 7
- ★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 1299/2011 z dnia 9 grudnia 2011 r. zatwierdzające inną niż nieznaczna zmianę specyfikacji zarejestrowanej w rejestrze chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych nazwy [Azeites do Ribatejo (CHNP)] 9

Cena: 3 EUR

(Ciąg dalszy na następnej stronie)
PL

Akty, których tytuły wydrukowano zwykłą czcionką, odnoszą się do bieżącego zarządzania sprawami rolnictwa i generalnie zachowują ważność przez określony czas.

Tytuły wszystkich innych aktów poprzedza gwiazdka, a drukuje się je czcionką pogrubioną.

★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 1300/2011 z dnia 9 grudnia 2011 r. rejestrujące w rejestrze chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych nazwę [Magyar szürkemarha hús (CHOG)]	11
★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 1301/2011 z dnia 9 grudnia 2011 r. zatwierdzające inne niż nieznaczące zmiany specyfikacji nazwy zarejestrowanej w rejestrze chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych [Vitellone bianco dell'Appennino centrale (CHOG)]	13
★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 1302/2011 z dnia 9 grudnia 2011 r. dotyczące klasyfikacji niektórych towarów według Nomenklatury scalonej	15
★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 1303/2011 z dnia 9 grudnia 2011 r. dotyczące klasyfikacji niektórych towarów według Nomenklatury scalonej	17
★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 1304/2011 z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie wycofania tymczasowego zawieszenia systemu zwolnienia z opłat celnych na 2012 r. na przywóz do Unii Europejskiej niektórych towarów pochodzących z Norwegii otrzymanych w wyniku przetworzenia produktów rolnych objętych rozporządzeniem Rady (WE) nr 1216/2009.....	19
Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 1305/2011 z dnia 13 grudnia 2011 r. ustanawiające standardowe wartości celne w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw ...	21

DECYZJE

2011/831/UE:

★ Decyzja Rady z dnia 1 grudnia 2011 r. w sprawie ustaleń praktycznych i proceduralnych dotyczących mianowania przez Radę czterech członków panelu europejskiego utworzonego na potrzeby działania Unii Europejskiej na rzecz Znaku Dziedzictwa Europejskiego	23
---	----

2011/832/UE:

★ Decyzja Komisji z dnia 7 grudnia 2011 r. w sprawie przewodnika dotyczącego rejestracji zbiorowej w UE, rejestracji w państwach trzecich oraz rejestracji globalnej zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1221/2009 w sprawie dobrowolnego udziału organizacji w systemie ekozarządzania i audytu we Wspólnocie (EMAS) (notyfikowana jako dokument nr C(2011) 8896) ⁽¹⁾	25
---	----

2011/833/UE:

★ Decyzja Komisji z dnia 12 grudnia 2011 r. w sprawie ponownego wykorzystywania dokumentów Komisji	39
--	----

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

II

(Akty o charakterze nieustawodawczym)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE RADY (UE) NR 1295/2011

z dnia 13 grudnia 2011 r.

zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1284/2009 nakładające pewne szczególne środki ograniczające wobec Republiki Gwinei

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 215 ust. 1,

uwzględniając decyzję Rady 2011/706/WPZiB z dnia 27 października 2011 r. zmieniającą decyzję 2010/638/WPZiB dotyczącą środków ograniczających skierowanych przeciwko Republice Gwinei⁽¹⁾,

uwzględniając wspólny wniosek Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa oraz Komisji,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzeniem Rady (UE) nr 1284/2009⁽²⁾ nałożono pewne szczególne środki ograniczające wobec Republiki Gwinei, zgodnie ze wspólnym stanowiskiem Rady 2009/788/WPZiB⁽³⁾ (zastąpionym później decyzją Rady 2010/638/WPZiB⁽⁴⁾), w odpowiedzi na brutalne stłumienie przez siły bezpieczeństwa demonstracji politycznych w Konakry w dniu 28 września 2009 r.
- (2) Decyzja 2010/638/WPZiB została zmieniona decyzją 2011/706/WPZiB w celu, między innymi, zmiany zakresu środków dotyczących sprzętu wojskowego oraz sprzętu, który mógłby zostać użyty do celów represji wewnętrznych.
- (3) Niektóre aspekty tych środków wchodzą w zakres Traktatu, a zatem do ich wdrożenia, w szczególności aby zapewnić jednolite stosowanie tych środków przez podmioty gospodarcze we wszystkich państwach członkowskich, niezbędne są działania regulacyjne na poziomie Unii.
- (4) Rozporządzenie (UE) nr 1284/2009 powinno zostać odpowiednio zmienione,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Art. 4 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1284/2009 otrzymuje brzmienie:

„1. W drodze odstępstwa od art. 2 i 3 właściwe organy państw członkowskich wskazane na stronach internetowych, które wymieniono w załączniku III, mogą w należycie uzasadnionych przypadkach zezwolić na:

- a) sprzedaż, dostawę, przekazywanie lub wywóz sprzętu, który mógłby zostać użyty do represji wewnętrznych, pod warunkiem że jest on przeznaczony wyłącznie do celów humanitarnych lub ochronnych, lub na potrzeby programów rozwoju instytucjonalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych (ONZ) oraz Unii Europejskiej, lub na użytek prowadzonych przez Unię Europejską i ONZ operacji zarządzania kryzysowego;
- b) sprzedaż, dostawę, przekazywanie lub wywóz nieśmiercionośnego sprzętu, który mógłby zostać użyty do represji wewnętrznych, pod warunkiem że jest on przeznaczony wyłącznie w celu umożliwienia policji i żandarmerii Republiki Gwinei użycia jedynie stosownej i proporcjonalnej siły w ramach utrzymywania porządku publicznego;
- c) zapewnianie finansowania, pomocy finansowej, pomocy technicznej, usług pośrednictwa i innych usług związanych ze sprzętem lub programami i operacjami, o których mowa w lit. a) i b);
- d) zapewnianie finansowania, pomocy finansowej, pomocy technicznej, usług pośrednictwa i innych usług związanych z nieśmiercionośnym sprzętem wojskowym przeznaczonym wyłącznie do celów humanitarnych lub ochronnych, na potrzeby programów rozwoju instytucjonalnego ONZ i Unii Europejskiej lub na użytek prowadzonych przez Unię Europejską i ONZ operacji zarządzania kryzysowego;

⁽¹⁾ Dz.U. L 281 z 28.10.2011, s. 28.

⁽²⁾ Dz.U. L 346 z 23.12.2009, s. 26.

⁽³⁾ Dz.U. L 281 z 28.10.2009, s. 7.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 280 z 26.10.2010, s. 10.

- e) zapewnianie finansowania, pomocy finansowej, pomocy technicznej, usług pośrednictwa lub innych usług w odniesieniu do nieśmiercionośnego sprzętu wojskowego, który przeznaczony jest wyłącznie w celu umożliwienia policji i żandarmerii Republiki Gwinei użycia jedynie stosownej i proporcjonalnej siły w ramach utrzymywania porządku publicznego;
- f) zapewnianie finansowania, pomocy finansowej, pomocy technicznej, usług pośrednictwa i innych usług związanych z pojazdami niebojowymi, które zostały

wyprodukowane lub wyposażone w materiały do ochrony przed pociskami balistycznymi i które są przeznaczone wyłącznie do celów ochronnych w Republice Gwinei przez personel Unii Europejskiej i jej państw członkowskich.”.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 13 grudnia 2011 r.

W imieniu Rady
M. CICHOCKI
Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 1296/2011**z dnia 9 grudnia 2011 r.****zatwierdzające inne niż nieznaczące zmiany specyfikacji nazwy zarejestrowanej w rejestrze chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych [Riso di Baraggia Biellese e Vercellese (CHNP)]**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 510/2006 z dnia 20 marca 2006 r. w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia produktów rolnych i środków spożywczych⁽¹⁾, w szczególności jego art. 7 ust. 4 akapit pierwszy,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 9 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia (WE) nr 510/2006 Komisja rozpatrzyła wniosek Włoch o zatwierdzenie zmian specyfikacji chronionej nazwy pochodzenia „Riso di Baraggia Biellese e Vercellese”, zarejestrowanej na mocy rozporządzenia Komisji (WE) nr 982/2007⁽²⁾.
- (2) Jako że proponowane zmiany nie są nieznaczące w rozumieniu art. 9 rozporządzenia (WE) nr 510/2006,

zgodnie z art. 6 ust. 2 akapit pierwszy tego rozporządzenia Komisja opublikowała w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* wniosek o wprowadzenie zmian⁽³⁾. Ponieważ Komisji nie zgłoszono żadnego oświadczenia o sprzeciwie na podstawie art. 7 rozporządzenia (WE) nr 510/2006, należy zatwierdzić przedmiotowe zmiany,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1Zatwierdza się zmiany specyfikacji opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* dotyczące nazwy wymienionej w załączniku do niniejszego rozporządzenia.**Artykuł 2**Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 9 grudnia 2011 r.

W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,
Dacian CIOLOȘ
Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 93 z 31.3.2006, s. 12.⁽²⁾ Dz.U. L 217 z 22.8.2007, s. 22.⁽³⁾ Dz.U. C 56 z 22.2.2011, s. 18.

ZAŁĄCZNIK

Produkty rolne przeznaczone do spożycia przez ludzi wymienione w załączniku I do Traktatu:

Klasa 1.6. Owoce, warzywa i zboża świeże lub przetworzone

WŁOCHY

Riso di Baraggia Biellese e Vercellese (CHNP)

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 1297/2011**z dnia 9 grudnia 2011 r.****rejestrujące w rejestrze chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych nazwę [Seggiano (ChNP)]**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 510/2006 z dnia 20 marca 2006 r. w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia produktów rolnych i środków spożywczych⁽¹⁾, w szczególności jego art. 7 ust. 5 akapit trzeci i czwarty,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 6 ust. 2 i na podstawie art. 17 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 510/2006 wniosek Włoch o rejestrację nazwy „Seggiano” został opublikowany w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* ⁽²⁾.
- (2) Zjednoczone Królestwo zgłosiło sprzeciw wobec tej rejestracji zgodnie z art. 7 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 510/2006. Sprzeciw uznano za dopuszczalny zgodnie z art. 7 ust. 3 wspomnianego rozporządzenia.
- (3) Zjednoczone Królestwo wskazało w swoim sprzeciwie, że rejestracja przedmiotowej nazwy byłaby sprzeczna z art. 3 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 510/2006 oraz że mogłaby zagrozić istnieniu znaków towarowych zarejestrowanych na terytorium Zjednoczonego Królestwa.

(4) Pismem z dnia 18 listopada 2010 r. Komisja wezwała zainteresowane państwa członkowskie, aby doszły między sobą do porozumienia zgodnie z ich wewnętrznymi procedurami.

(5) Biorąc pod uwagę fakt, że w przewidzianym terminie doszło do porozumienia między Włochami a Zjednoczonym Królestwem, należy wpisać nazwę „Seggiano” do „Rejestru chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych” z drobnymi zmianami specyfikacji i bez zmian jednolitego dokumentu opublikowanego zgodnie z art. 6 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 510/2006,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Nazwa wymieniona w załączniku do niniejszego rozporządzenia zostaje zarejestrowana.

Artykuł 2Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 9 grudnia 2011 r.

W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,
Dacian CIOLOȘ
Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 93 z 31.3.2006, s. 12.

⁽²⁾ Dz.U. C 77 z 26.3.2010, s. 6.

ZAŁĄCZNIK

Produkty rolne przeznaczone do spożycia przez ludzi wymienione w załączniku I do Traktatu:

Klasa 1.5. Oleje i tłuszcze (masło, margaryna, oleje itp.)

WŁOCHY

Seggiano (CHNP)

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 1298/2011**z dnia 9 grudnia 2011 r.****zatwierdzające inną niż nieznaczną zmianę specyfikacji zarejestrowanej w rejestrze chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych nazwy [Pélardon (ChNP)]**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 510/2006 z dnia 20 marca 2006 r. w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia produktów rolnych i środków spożywczych⁽¹⁾, w szczególności jego art. 7 ust. 4 akapit pierwszy,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 9 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia (WE) nr 510/2006 Komisja przeanalizowała wniosek Francji w sprawie zatwierdzenia zmiany jednolitego dokumentu chronionej nazwy pochodzenia „Pélardon”, zarejestrowanej na mocy rozporządzenia Komisji (WE) nr 2400/1996⁽²⁾ zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 2372/2001⁽³⁾.

- (2) Ponieważ proponowane zmiany nie są nieznaczące w rozumieniu art. 9 rozporządzenia (WE) nr 510/2006, Komisja opublikowała w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*⁽⁴⁾ wniosek o wprowadzenie zmian na podstawie art. 6 ust. 2 akapit pierwszy wymienionego rozporządzenia. Ponieważ Komisji nie zgłoszono żadnego oświadczenia o sprzeciwie na podstawie art. 7 rozporządzenia (WE) nr 510/2006, należy zatwierdzić przedmiotową zmianę,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1Zatwierdza się zmianę specyfikacji opublikowaną w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* dotyczącą nazwy wymienionej w załączniku do niniejszego rozporządzenia.**Artykuł 2**Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 9 grudnia 2011 r.

W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,
Dacian CIOLOȘ
Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 93 z 31.3.2006, s. 12.

⁽²⁾ Dz.U. L 327 z 18.12.1996, s. 11.

⁽³⁾ Dz.U. L 320 z 5.12.2001, s. 9.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 35 z 4.2.2011, s. 13.

ZAŁĄCZNIK

Produkty rolne przeznaczone do spożycia przez ludzi wymienione w załączniku I do Traktatu:

Klasa 1.3. Sery

FRANCJA

Pélardon (CHNP)

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 1299/2011**z dnia 9 grudnia 2011 r.****zatwierdzające inną niż nieznaczną zmianę specyfikacji zarejestrowanej w rejestrze chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych nazwy [Azeites do Ribatejo (CHNP)]**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 510/2006 z dnia 20 marca 2006 r. w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia produktów rolnych i środków spożywczych⁽¹⁾, w szczególności jego art. 7 ust. 4 akapit pierwszy,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 9 ust. 1 akapit pierwszy oraz na podstawie art. 17 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 510/2006 Komisja rozpatrzyła wniosek Portugalii o zatwierdzenie zmian specyfikacji chronionej nazwy pochodzenia „Azeites do Ribatejo” zarejestrowanej na mocy rozporządzenia Komisji (WE) nr 1107/96⁽²⁾.

- (2) Ponieważ proponowane zmiany nie są nieznaczące w rozumieniu art. 9 rozporządzenia (WE) nr 510/2006, zgodnie z art. 6 ust. 2 akapit pierwszy tego rozporządzenia Komisja opublikowała w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*⁽³⁾ wniosek w sprawie zmian. Ponieważ Komisji nie zgłoszono żadnego oświadczenia o sprzeciwie na podstawie art. 7 rozporządzenia (WE) nr 510/2006, należy zatwierdzić przedmiotową zmianę,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

*Artykuł 1*Zatwierdza się zmianę specyfikacji opublikowaną w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* dotyczącą nazwy wymienionej w załączniku do niniejszego rozporządzenia.*Artykuł 2*Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 9 grudnia 2011 r.

W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,
Dacian CIOLOȘ
Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 93 z 31.3.2006, s. 12.⁽²⁾ Dz.U. L 148 z 21.6.1996, s. 1.⁽³⁾ Dz.U. C 56 z 22.2.2010, s. 13.

ZAŁĄCZNIK

Produkty rolne przeznaczone do spożycia przez ludzi wymienione w załączniku I do Traktatu:

Klasa 1.5. Oleje i tłuszcze (masło, margaryna, oleje itp.)

PORTUGALIA

Azeites do Ribatejo (CHNP)

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 1300/2011**z dnia 9 grudnia 2011 r.****rejestrujące w rejestrze chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych
nazwę [Magyar szürkemarha hús (CHOG)]**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 510/2006 z dnia 20 marca 2006 r. w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia produktów rolnych i środków spożywczych⁽¹⁾, w szczególności jego art. 7 ust. 4 akapit pierwszy,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 6 ust. 2 akapit pierwszy rozporządzenia (WE) nr 510/2006 wniosek Węgier o rejestrację nazwy „Magyar szürkemarha hús” został opublikowany w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*⁽²⁾.

- (2) Ponieważ do Komisji nie wpłynęło żadne oświadczenie o sprzeciwie zgodnie z art. 7 rozporządzenia (WE) nr 510/2006, nazwa ta powinna zostać zarejestrowana,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Nazwa wymieniona w załączniku do niniejszego rozporządzenia zostaje zarejestrowana.

Artykuł 2Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 9 grudnia 2011 r.

W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,
Dacian CIOLOȘ
Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 93 z 31.3.2006, s. 12.

⁽²⁾ Dz.U. C 83 z 17.3.2011, s. 14.

ZAŁĄCZNIK

Produkty rolne przeznaczone do spożycia przez ludzi wymienione w załączniku I do Traktatu:

Klasa 1.1. Mięso świeże (i podroby)

WĘGRY

[Magyar szürkemarha hús (CHOG)]

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 1301/2011**z dnia 9 grudnia 2011 r.****zatwierdzające inne niż nieznaczące zmiany specyfikacji nazwy zarejestrowanej w rejestrze chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych [Vitellone bianco dell'Appennino centrale (CHOG)]**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 510/2006 z dnia 20 marca 2006 r. w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia produktów rolnych i środków spożywczych⁽¹⁾, w szczególności jego art. 7 ust. 4 akapit pierwszy,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 9 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia (WE) nr 510/2006 i na mocy art. 17 ust. 2 tego rozporządzenia Komisja przeanalizowała wniosek Włoch w sprawie zatwierdzenia zmiany elementów specyfikacji chronionego oznaczenia geograficznego „Vitellone bianco dell'Appennino centrale” zarejestrowanego na mocy rozporządzenia Komisji (WE) nr 1107/96⁽²⁾ zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 134/98⁽³⁾.

- (2) Ponieważ proponowane zmiany nie są nieznaczące w rozumieniu art. 9 rozporządzenia (WE) nr 510/2006, Komisja opublikowała w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*⁽⁴⁾ wniosek o wprowadzenie zmian w zastosowaniu art. 6 ust. 2 akapit pierwszy wymienionego rozporządzenia. Ponieważ Komisji nie zgłoszono żadnego sprzeciwu zgodnie z art. 7 rozporządzenia (WE) nr 510/2006, wymienione zmiany należy zatwierdzić,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1Niniejszym zatwierdza się zmiany specyfikacji opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* dotyczące nazwy wymienionej w załączniku do niniejszego rozporządzenia.**Artykuł 2**Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 9 grudnia 2011 r.

W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,
Dacian CIOLOȘ
Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 93 z 31.3.2006, s. 12.

⁽²⁾ Dz.U. L 148 z 21.6.1996, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 15 z 21.1.1998, s. 6.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 82 z 16.3.2011, s. 7.

ZAŁĄCZNIK

Produkty rolne przeznaczone do spożycia przez ludzi wymienione w załączniku I do Traktatu:

Klasa 1.1. Mięso świeże (i podroby)

WŁOCHY

Vitellone bianco dell'Appennino centrale (CHOG)

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 1302/2011**z dnia 9 grudnia 2011 r.****dotyczące klasyfikacji niektórych towarów według Nomenklatury scalonej**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej⁽¹⁾, w szczególności jego art. 9 ust. 1 lit. a),

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W celu zapewnienia jednolitego stosowania Nomenklatury scalonej, stanowiącej załącznik do rozporządzenia (EWG) nr 2658/87, konieczne jest przyjęcie środków dotyczących klasyfikacji towaru określonego w załączniku do niniejszego rozporządzenia.
- (2) Rozporządzeniem (EWG) nr 2658/87 ustanowiono Ogólne reguły interpretacji Nomenklatury scalonej. Reguły te stosuje się także do każdej innej nomenklatury, która jest w całości lub w części oparta na Nomenklaturze scalonej, bądź która dodaje do niej jakikolwiek dodatkowy podział i która została ustanowiona szczególnymi przepisami unijnymi, w celu stosowania środków taryfowych i innych środków odnoszących się do obrotu towarowego.
- (3) Stosownie do wymienionych wyżej ogólnych reguł, towar opisany w kolumnie 1. tabeli zamieszczonej w załączniku należy klasyfikować do kodu CN wskazanego w kolumnie 2., na mocy uzasadnień określonych w kolumnie 3. tej tabeli.

(4) Należy zagwarantować, aby wiążąca informacja taryfowa wydana przez organy celne państw członkowskich odnośnie do klasyfikacji towarów w Nomenklaturze scalonej, która nie jest zgodna z niniejszym rozporządzeniem, mogła być nadal przywoływana przez otrzymującego przez okres trzech miesięcy, zgodnie z art. 12 ust. 6 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny⁽²⁾.

(5) Komitet Kodeksu Celnego nie wydał opinii w terminie określonym przez jego przewodniczącego,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Towar opisany w kolumnie 1. tabeli zamieszczonej w załączniku klasyfikuje się w Nomenklaturze scalonej do kodu CN wskazanego w kolumnie 2. tej tabeli.

Artykuł 2

Wiążąca informacja taryfowa wydana przez organy celne państw członkowskich, która nie jest zgodna z niniejszym rozporządzeniem, może być nadal przywoływana przez okres trzech miesięcy, zgodnie z art. 12 ust. 6 rozporządzenia (EWG) nr 2913/92.

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 9 grudnia 2011 r.

W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,
Algirdas ŠEMETA
Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 256 z 7.9.1987, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 302 z 19.10.1992, s. 1.

ZAŁĄCZNIK

Opis towarów	Klasyfikacja (kod CN)	Uzasadnienie
(1)	(2)	(3)
<p>Butelki z tworzywa wykonane z polietylenu, z korkiem i o podstawie w kształcie koła.</p> <p>Wysokość produktu wynosi ok. 20 cm, a jego pojemność 0,5 l.</p> <p>Produkt przeznaczony jest do umieszczania w uchwycie do butelek na rowerach i jest używany do transportu napojów.</p> <p>(Zobacz fotografia) (*)</p>	3923 30 10	<p>Klasyfikacja wyznaczona jest przez reguły 1. i 6. Ogólnych reguł interpretacji Nomenklatury scalonej oraz brzmienie kodów CN 3923, 3923 30 i 3923 30 10.</p> <p>Ponieważ produkt jest butelką z tworzywa sztucznego z korkiem, niezawierającą innych części takich jak np. odczepiane kubki do picia i ponieważ jest używany do transportu napojów orzeźwiających, nie może być uważany za naczynie stołowe, kuchenne ani inny artykuł gospodarstwa domowego objęty pozycją 3924. W rezultacie wykluczona jest klasyfikacja do pozycji 3924.</p> <p>Produkt należy zatem klasyfikować do pozycji 3923, jako artykuł do transportu lub pakowania towarów (zob. Noty wyjaśniające do Systemu Zharmonizowanego do pozycji 3923 pkt (a) pierwszego akapitu).</p>

(*) Fotografia ma charakter wyłącznie informacyjny.

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 1303/2011**z dnia 9 grudnia 2011 r.****dotyczące klasyfikacji niektórych towarów według Nomenklatury scalonej**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 9 ust. 1 lit. a),

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W celu zapewnienia jednolitego stosowania Nomenklatury scalonej, stanowiącej załącznik do rozporządzenia (EWG) nr 2658/87, konieczne jest przyjęcie środków dotyczących klasyfikacji towaru określonego w załączniku do niniejszego rozporządzenia.
- (2) Rozporządzeniem (EWG) nr 2658/87 ustanowiono Ogólne reguły interpretacji Nomenklatury scalonej. Reguły te stosuje się także do każdej innej nomenklatury, która jest w całości lub w części oparta na Nomenklaturze scalonej, bądź która dodaje do niej jakikolwiek dodatkowy podział i która została ustanowiona szczególnymi przepisami unijnymi, w celu stosowania środków taryfowych i innych środków odnoszących się do obrotu towarowego.
- (3) Stosownie do wymienionych wyżej ogólnych reguł, towar opisany w kolumnie 1. tabeli zamieszczonej w załączniku należy klasyfikować do kodu CN wskazanego w kolumnie 2., na mocy uzasadnień określonych w kolumnie 3. tej tabeli.

(4) Należy zagwarantować, aby wiążąca informacja taryfowa wydana przez organy celne państw członkowskich odnośnie do klasyfikacji towarów w Nomenklaturze scalonej, która nie jest zgodna z niniejszym rozporządzeniem, mogła być nadal przywoływana przez otrzymującego przez okres trzech miesięcy, zgodnie z art. 12 ust. 6 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny ⁽²⁾.

(5) Komitet Kodeksu Celnego nie wydał opinii w terminie wyznaczonym przez jego przewodniczącego,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Towar opisany w kolumnie 1. tabeli zamieszczonej w załączniku klasyfikuje się w Nomenklaturze scalonej do kodu CN wskazanego w kolumnie 2. tej tabeli.

Artykuł 2

Wiążąca informacja taryfowa wydana przez organy celne państw członkowskich, która nie jest zgodna z niniejszym rozporządzeniem, może być nadal przywoływana przez okres trzech miesięcy, zgodnie z art. 12 ust. 6 rozporządzenia (EWG) nr 2913/92.

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 9 grudnia 2011 r.

W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,
Algirdas ŠEMETA
Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 256 z 7.9.1987, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 302 z 19.10.1992, s. 1.

ZAŁĄCZNIK

Opis towarów	Klasyfikacja (kod CN)	Uzasadnienie
(1)	(2)	(3)
<p>Żel przeciwbólowy zawierający następujące składniki:</p> <ul style="list-style-type: none"> — alkohol izopropylowy — wodę — ekstrakt ziołowy (ostrokrzew paragwajski) (<i>Ilex paraguariensis</i>) — polimery kwasu akrylowego (karbomer) — trietanolaminę — mentol — kamforę — ditlenek krzemu — nipaginę — glicerol — glikol propylenowy — tartrazynę (E102) — błękit brylantowy FCF (E133) <p>Ilości składników nie są podane na opakowaniu produktu.</p> <p>Opakowanie zawiera informację, że produkt jest stosowany dla chwilowej ulgi w niewielkich bólach mięśni i stawów związanych z artretyzmem, bólami pleców, nadwyrężeniami i zwichnięciami.</p>	<p>3824 90 97</p>	<p>Klasyfikacja wyznaczona jest przez reguły 1. i 6. Ogólnych reguł interpretacji Nomenklatury scalonej, uwagę dodatkową 1. do działu 30 oraz brzmienie kodów CN 3824, 3824 90 i 3824 90 97.</p> <p>Produkt nie służy ani do celów terapeutycznych, ponieważ nie leczy choroby lub dolegliwości, ani do celów profilaktycznych, ponieważ nie chroni ani nie zabezpiecza przed chorobą lub dolegliwościami. Ponadto produkt nie spełnia wymagań uwagi dodatkowej 1. do działu 30. Wyklucza się zatem klasyfikację do pozycji 3004 jako lek.</p> <p>Produktu nie należy uważać za preparat kosmetyczny lub upiększający, ponieważ nie jest on stosowany do pielęgnacji skóry. Mimo że produkt działa chłodząco na skórę w miejscu jego zastosowania, faktycznie nie wpływa on na skórę w żaden sposób. Wyklucza się zatem klasyfikację do pozycji 3304.</p> <p>Produkt należy zatem klasyfikować do kodu CN 3824 90 97 jako pozostałe produkty chemiczne lub preparaty przemysłu chemicznego lub przemysłów pokrewnych, gdzie indziej niewymienione ani niewłączone.</p>

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 1304/2011**z dnia 13 grudnia 2011 r.****w sprawie wycofania tymczasowego zawieszenia systemu zwolnienia z opłat celnych na 2012 r. na przywóz do Unii Europejskiej niektórych towarów pochodzących z Norwegii otrzymanych w wyniku przetworzenia produktów rolnych objętych rozporządzeniem Rady (WE) nr 1216/2009**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1216/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. ustanawiające zasady handlu niektórymi towarami pochodzącymi z przetwórstwa produktów rolnych ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 7 ust. 2,uwzględniając decyzję Rady 2004/859/WE z dnia 25 października 2004 r. w sprawie zawarcia Umowy w formie wymiany listów między Wspólnotą Europejską a Królestwem Norwegii odnośnie Protokołu 2 do dwustronnej Umowy o wolnym handlu zawartej między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Królestwem Norwegii ⁽²⁾, w szczególności jej art. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Protokół 2 do dwustronnej Umowy o wolnym handlu między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Królestwem Norwegii ⁽³⁾ oraz Protokół 3 do Porozumienia EOG ⁽⁴⁾ określają zasady handlu między Umawiającymi się Stronami dla niektórych produktów rolnych i przetworzonych produktów rolnych.
- (2) Protokół 3 do Porozumienia EOG zmieniony decyzją Wspólnego Komitetu EOG nr 138/2004 ⁽⁵⁾ przewiduje zerową stawkę celną dla niektórych wód zawierających dodatek cukru lub innego środka słodzącego lub wód aromatyzowanych, objętych kodem CN 2202 10 00, i niektórych pozostałych napojów bezalkoholowych zawierających cukier, objętych kodem CN ex 2202 90 10.
- (3) Zerowa stawka celna na wody i inne napoje, o których mowa, została tymczasowo zawieszona w stosunku do Norwegii na mocy Umowy w formie wymiany listów między Wspólnotą Europejską a Królestwem Norwegii odnośnie sprawie Protokołu nr 2 do dwustronnej Umowy o wolnym handlu zawartej między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Królestwem Norwegii ⁽⁶⁾, zwanej dalej „Umową”, zatwierdzonej decyzją 2004/859/WE. Zgodnie z pkt IV uzgodnionego protokołu Umowy powinno się zezwolić na bezcłowy przywóz towarów objętych kodami CN 2202 10 00 i ex 2202 90 10 pochodzących z Norwegii tylko w granicach bezcłowego kontyngentu taryfowego, natomiast clo należy zapłacić za przywóz towarów przekraczający przydzielony kontyngent taryfowy.
- (4) Zgodnie z pkt IV tiret trzecie ostatnie zdanie uzgodnionego protokołu do Umowy przedmiotowym produktem należy przyznać nieograniczony bezcłowy dostęp do rynku Unii Europejskiej, jeśli kontyngent taryfowy nie zostanie wyczerpany do dnia 31 października poprzedniego roku. Zgodnie z danymi udostępnionymi Komisji roczny kontyngent na rok 2011 na wody i napoje, o których mowa, otwarty rozporządzeniem Komisji (UE) nr 1248/2010 ⁽⁷⁾ nie został wyczerpany dnia 31 października 2011 r. Dlatego przedmiotowym produktem należy przyznać nieograniczony bezcłowy dostęp do rynku Unii Europejskiej od dnia 1 stycznia 2012 r. do dnia 31 grudnia 2012 r.
- (5) Należy zatem wycofać tymczasowe zawieszenie systemu zwolnienia z opłat celnych obowiązujące zgodnie z Protokołem 2.
- (6) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Zagadnień Horyzontalnych dotyczących Handlu Produktami Rolnymi Przetworzonymi, Niewymienionymi w załączniku I,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Na okres od dnia 1 stycznia do dnia 31 grudnia 2012 r. wycofuje się tymczasowe zawieszenie systemu zwolnienia z opłat celnych obowiązujące zgodnie z Protokołem 2 do dwustronnej Umowy o wolnym handlu między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Królestwem Norwegii, w stosunku do towarów objętych kodami CN 2202 10 00 (wody, włącznie z wodami mineralnymi i wodami gazowanymi, zawierające dodatek cukru lub innego środka słodzącego, lub wody aromatyzowane) oraz ex 2202 90 10 (pozostałe napoje bezalkoholowe zawierające cukier (sacharozę lub cukier inwertowany)).

2. Zasadami pochodzenia, wzajemnie stosowanymi do towarów, o których mowa w ust. 1, są zasady określone w Protokole 3 do dwustronnej Umowy o wolnym handlu między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Królestwem Norwegii.

⁽¹⁾ Dz.U. L 328 z 15.12.2009, s. 10.⁽²⁾ Dz.U. L 370 z 17.12.2004, s. 70.⁽³⁾ Dz.U. L 171 z 27.6.1973, s. 2.⁽⁴⁾ Dz.U. L 22 z 24.1.2002, s. 37.⁽⁵⁾ Dz.U. L 342 z 18.11.2004, s. 30.⁽⁶⁾ Dz.U. L 370 z 17.12.2004, s. 72.⁽⁷⁾ Dz.U. L 341 z 23.12.2010, s. 1.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2012 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 13 grudnia 2011 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 1305/2011**z dnia 13 grudnia 2011 r.****ustanawiające standardowe wartości celne w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”) ⁽¹⁾,uwzględniając rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 543/2011 z dnia 7 czerwca 2011 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do sektorów owoców i warzyw oraz przetworzonych owoców i warzyw ⁽²⁾, w szczególności jego art. 136 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 543/2011 przewiduje, w zastosowaniu wyników wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, kryteria do ustalania przez Komisję standardowych wartości celnych dla przywozu z państw trzecich, w odniesieniu do produktów i okresów określonych w części A załącznika XVI do wspomnianego rozporządzenia,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Standardowe wartości celne w przywozie, o których mowa w art. 136 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011, są ustalone w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 14 grudnia 2011 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 13 grudnia 2011 r.

*W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,*

José Manuel SILVA RODRÍGUEZ

*Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich*⁽¹⁾ Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.⁽²⁾ Dz.U. L 157 z 15.6.2011, s. 1.

ZAŁĄCZNIK

Standardowe wartości celne w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

(EUR/100 kg)

Kod CN	Kod krajów trzecich ⁽¹⁾	Standardowa stawka celna w przywozie
0702 00 00	AL	58,0
	MA	72,2
	TN	80,5
	TR	94,4
	ZZ	76,3
0707 00 05	EG	170,1
	TR	111,9
	ZZ	141,0
0709 90 70	MA	41,1
	TR	146,0
	ZZ	93,6
0805 10 20	AR	40,2
	BR	41,5
	CL	30,5
	MA	56,3
	TR	58,8
	ZA	54,0
	ZZ	46,9
0805 20 10	MA	65,1
	ZZ	65,1
0805 20 30, 0805 20 50, 0805 20 70, 0805 20 90	IL	84,5
	TR	80,1
	ZZ	82,3
0805 50 10	TR	55,7
	ZZ	55,7
0808 10 80	CA	109,9
	CL	90,0
	US	118,0
	ZA	80,2
	ZZ	99,5
0808 20 50	CN	60,4
	ZZ	60,4

⁽¹⁾ Nomenklatura krajów ustalona w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1833/2006 (Dz.U. L 354 z 14.12.2006, s. 19). Kod „ZZ” odpowiada „innym pochodzeniom”.

DECYZJE

DECYZJA RADY

z dnia 1 grudnia 2011 r.

w sprawie ustaleń praktycznych i proceduralnych dotyczących mianowania przez Radę czterech członków panelu europejskiego utworzonego na potrzeby działania Unii Europejskiej na rzecz Znaku Dziedzictwa Europejskiego

(2011/831/UE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

Artykuł 1

uwzględniając decyzję Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1194/2011/UE z dnia 16 listopada 2011 r. ustanawiającą działanie Unii Europejskiej na rzecz Znaku Dziedzictwa Europejskiego⁽¹⁾, w szczególności jej art. 8,

Rada podejmuje decyzję w sprawie mianowania czterech członków panelu europejskiego zgodnie z ustaleniami praktycznymi i proceduralnymi określonymi w art. 2.

a także mając na uwadze, co następuje:

Artykuł 2

- (1) Art. 8 decyzji nr 1194/2011/UE stanowi, że należy utworzyć europejski panel niezależnych ekspertów („panel europejski”), że w jego skład ma wchodzić trzynastu członków mianowanych przez instytucje i organy europejskie oraz że czterech z nich ma mianować Rada na trzyletnią kadencję.
- (2) Każda instytucja i każdy organ powinny dążyć do tego, by kompetencje mianowanych przez nie członków panelu europejskiego uzupełniały się w możliwie największym stopniu.
- (3) W momencie zgłaszania kandydatur na stanowiska członków panelu europejskiego państwo członkowskie, którego obywatel lub obywatelka są członkami tego panelu, mianowanymi przez instytucje lub organ inny niż Rada, są zachęcane, by uwzględnić zwiększenie równowagi geograficznej i płciowej w panelu przy decydowaniu o udziale w tym procesie.
- (4) Rada powinna podjąć decyzję w sprawie ustaleń praktycznych i proceduralnych dotyczących mianowania wyznaczanych przez nią czterech członków panelu europejskiego.
- (5) Ustalenia te powinny być sprawiedliwe, łatwe do realizacji, niedyskryminujące, przejrzyste, a także powinny gwarantować należyte spełnianie obowiązków przez członków mianowanych do panelu europejskiego,
- (6) W razie konieczności ustalenia te powinny być dostosowane w zależności od rezultatów ocen działania na rzecz Znaku Dziedzictwa Europejskiego, o którym mowa w art. 18 decyzji nr 1194/2011/UE,

1. Państwa członkowskie są zapraszane do zgłaszania kandydatur na stanowiska członków panelu europejskiego. Uczestnictwo państwa członkowskiego w tym procesie jest dobrowolne. Każde państwo członkowskie ma prawo do zgłoszenia wyłącznie jednego kandydata. Aby zagwarantować zrównoważoną reprezentację geograficzną, z uczestnictwa wyłączone zostają państwa członkowskie, z których pochodzą eksperci mianowani na poprzednią kadencję przez Radę.

2. Podania składa się pisemnie i należy w nich wyraźnie udowodnić, że dany kandydat jest niezależnym ekspertem posiadającym znaczące doświadczenie i wiedzę fachową z dziedzin odnoszących się do celów działania i że będzie zaangażowany w prace panelu europejskiego zgodnie z wymogami określonymi w części 1 załącznika. Podania muszą zawierać również odpowiednio podpisane oświadczenie przedstawione w części 2 załącznika.

3. Spośród przedstawionych poniżej kategorii określa się w podaniach jedną, główną kategorię wiedzy fachowej, którą dysponuje dany kandydat:

— historia i kultury Europy,

— edukacja i młodzież,

— zarządzanie kulturą, w tym w wymiarze dziedzictwa kulturowego,

— komunikacja i turystyka.

4. Podania zatwierdzone przez właściwy organ przygotowawczy Rady biorą udział w losowaniu, które ma wyłonić jednego kandydata w każdej z czterech kategorii, o których mowa w ust. 3. Pierwsze nazwisko wylosowane w każdej kategorii zostaje uznane za wybrane. Następnie wybór ten zostaje zatwierdzony przez Radę.

⁽¹⁾ Dz.U. L 303 z 22.11.2011, s. 1.

5. Jeśli w jednej kategorii lub w kilku kategoriach nie zgłoszono kandydatów, jeden kandydat lub więcej dodatkowych kandydatów zostaje wylosowanych w kategoriach, w których kandydatów jest najwięcej. Jeśli w danej kategorii jest tylko jeden kandydat, jest on wybierany bez losowania.

6. W przypadku gdy członek panelu europejskiego nie jest w stanie realizować swojego mandatu, państwo członkowskie, które mianowało tego członka, jak najszybciej mianuje jego następcę. Mianowanie to powinno spełniać wymogi przedstawione w części 1 i 2 załącznika i będzie dotyczyło okresu pozostającego do końca kadencji danego członka.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli dnia 1 grudnia 2011 r.

W imieniu Rady
W. KOSINIAK-KAMYSZ
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

LISTA WYMOGÓW, KTÓRE MUSZĄ SPEŁNIAĆ KANDYDACI

CZĘŚĆ 1

KAŻDE PISEMNE ZGŁOSZENIE ZAWIERA:

- opis wykształcenia, doświadczenia zawodowego i szczególnych osiągnięć kandydata związanych z celami działania oraz kryteriami, które muszą spełniać objekty,
- wybór konkretnej kategorii wiedzy fachowej wraz z uzasadnieniem tego wyboru.

CZĘŚĆ 2

KAŻDE ZGŁOSZENIE ZAWIERA PONIŻSZE PISEMNE OŚWIADCZENIE:

„Jestem świadoma/świadomy:

- że z przedmiotowym stanowiskiem związane są określone obowiązki i jestem w stanie poświęcić pracy na rzecz panelu europejskiego odpowiednią liczbę dni roboczych w ciągu roku,
 - że członkostwo w panelu europejskim nie jest funkcją honorową i że za tę pracę otrzymam wynagrodzenie, a Komisja pokryje koszty podróży i zakwaterowania,
 - że obowiązki członka panelu wymagają niezależności i że będę zobowiązana/zobowiązany do podpisywania co roku oświadczenia o braku faktycznego lub potencjalnego konfliktu interesów, zgodnie z art. 8 ust. 5 decyzji nr 1194/2011/UE.”.
-

DECYZJA KOMISJI**z dnia 7 grudnia 2011 r.****w sprawie przewodnika dotyczącego rejestracji zbiorowej w UE, rejestracji w państwach trzecich oraz rejestracji globalnej zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1221/2009 w sprawie dobrowolnego udziału organizacji w systemie ekzarządzania i audytu we Wspólnocie (EMAS)***(notyfikowana jako dokument nr C(2011) 8896)***(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

(2011/832/UE)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1221/2009 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie dobrowolnego udziału organizacji w systemie ekzarządzania i audytu we Wspólnocie (EMAS) ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 3 i art. 46 ust. 4,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W rozporządzeniu (WE) nr 1221/2009 przewidziano możliwość rejestracji w EMAS dla organizacji posiadających wiele obiektów znajdujących się w jednym państwie członkowskim lub państwie trzecim lub w większej ich liczbie.
- (2) Spółki i inne organizacje, których obiekty znajdują się w różnych państwach członkowskich lub państwach trzecich, powinny otrzymać dodatkowe informacje i wskazówki na temat możliwości zarejestrowania się w EMAS.

- (3) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią komitetu ustanowionego na podstawie art. 49 rozporządzenia (WE) nr 1221/2009,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Do celów art. 46 ust. 4 oraz w celu dostarczenia dodatkowych informacji wyjaśniających na temat art. 3 rozporządzenia (WE) nr 1221/2009 Komisja przyjmuje niniejszy przewodnik dotyczący rejestracji zbiorowej w UE, rejestracji w państwach trzecich oraz rejestracji globalnej w EMAS.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 7 grudnia 2011 r.

W imieniu Komisji
Janez POTOČNIK
Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 342 z 22.12.2009, s. 1.

ZAŁĄCZNIK

Przewodnik dotyczący rejestracji zbiorowej w UE, rejestracji w państwach trzecich oraz rejestracji globalnej w EMAS (rozporządzenie (WE) nr 1221/2009)

1. WPROWADZENIE

Niniejszy dokument stanowi przewodnik dotyczący tego, w jaki sposób wspólnotowy system ekozarządzania i audytu (EMAS) działa w przypadku organizacji posiadających jednostki zależne i obiekty znajdujące się w większej liczbie państw członkowskich i/lub w państwach trzecich, a także zawiera szczegółowe wytyczne dla państw członkowskich, weryfikatorów środowiskowych i organizacji, którzy mogą wykorzystać je do celów rejestracji. Niniejszy przewodnik opracowano na podstawie art. 46 ust. 4 rozporządzenia w sprawie EMAS⁽¹⁾, który stanowi, że „Komisja we współpracy z forum organów właściwych opracowuje przewodnik dotyczący rejestracji organizacji poza Wspólnotą”, i art. 16 ust. 3, który stanowi, że „Forum organów właściwych opracowuje wytyczne w celu zapewnienia spójności procedur dotyczących rejestracji organizacji zgodnie z przepisami niniejszego rozporządzenia, w tym również procedur dotyczących odnowienia rejestracji i jej zawieszenia oraz usunięcia organizacji z rejestru, zarówno we Wspólnocie, jak i poza nią”.

Kiedy EMAS był wprowadzany w 1993 r., miał z założenia obejmować indywidualne obiekty należące do organizacji z branży przemysłowej i wytwórczej. Po jego pierwszym przeglądzie w 2001 r. EMAS II został otwarty dla wszystkich organizacji posiadających wiele obiektów (zlokalizowanych w państwie członkowskim UE i EOG, jak miało to miejsce w przeszłości). EMAS III utworzono jeszcze bardziej i jest on obecnie stosowany w przypadku organizacji w UE i poza jej granicami.

Otwarcie EMAS dla państw trzecich udostępnia organizacjom ze wszystkich sektorów narzędzie służące osiągnięciu wysokiego poziomu efektów działalności środowiskowej, które mogą być publicznie uznane przez zainteresowane strony we Wspólnocie Europejskiej.

Państwa członkowskie mają swobodę podejmowania decyzji, czy ich właściwe organy krajowe będą zajmowały się rejestracją organizacji w państwach trzecich zgodnie z art. 11 ust. 1 rozporządzenia w sprawie EMAS.

Rejestracja

Ze względu na wzajemne powiązania między rejestracją organizacji posiadających obiekty znajdujące się w UE a rejestracją organizacji spoza UE istnieje wiele różnych sytuacji, które mogą mieć miejsce w praktyce. Niniejszy dokument zawiera ogólne wytyczne dotyczące sytuacji, z którymi mogą mieć do czynienia właściwe organy, weryfikatorzy środowiskowi oraz organizacje ubiegające się o rejestrację w EMAS. Analizowane są trzy szczególne rodzaje przypadków:

- przypadek 1: Rejestracja organizacji, których obiekty znajdują się w więcej niż jednym państwie członkowskim UE (**rejestracja zbiorowa w UE**),
- przypadek 2: Rejestracja pojedynczych lub korporacyjnych organizacji, których obiekty znajdują się w państwach trzecich (**rejestracja w państwach trzecich**), oraz
- przypadek 3: Rejestracja organizacji, których obiekty znajdują się w zarówno w państwach członkowskich UE, jak i w państwach trzecich (**rejestracja globalna**).

We wszystkich tych trzech rodzajach procedur organizacje mogą ubiegać się o jedną rejestrację zbiorową wszystkich lub niektórych z tych obiektów. Wybór obiektów, które mają być objęte rejestracją, pozostaje w gestii organizacji ubiegającej się o rejestrację.

Uwaga:

Zwykły przypadek rejestracji zbiorowej obiektów organizacji w jej państwie członkowskim UE nie jest omawiany w niniejszych wytycznych.

Niniejsze wytyczne dotyczą następujących zagadnień:

- określenie właściwego organu,
- akredytacja lub licencjonowanie weryfikatorów środowiskowych działających poza UE,
- koordynacja tych procedur wśród państw członkowskich,
- zgodność z prawem w państwach trzecich,
- odnawianie, usuwanie i zawieszanie rejestracji zbiorowych.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1221/2009.

Wymogi dotyczące tych trzech sytuacji są często podobne; jednak użycie odniesień między rozdziałami jest ograniczone do absolutnego minimum w celu poprawy czytelności tekstu. Dlatego też w przewodniku mogą wystąpić powtórzenia.

Dla wiarygodności EMAS ważne jest, aby rozporządzenie było stosowane w podobny sposób zarówno w UE, jak i poza jej granicami. W tym celu należy wziąć pod uwagę różnice i trudności we wdrażaniu niektórych konkretnych elementów EMAS, takich jak zgodność z prawem. W każdym państwie członkowskim właściwe organy odpowiedzialne za rejestrację w państwach trzecich przyjmują szczegółowe procedury zapewniające wprowadzenie równoważnych EMAS zarówno w UE, jak i poza jej granicami. Historyczne, gospodarcze i kulturowe więzi między państwami członkowskimi UE a państwami trzecimi mogą pomagać we wprowadzaniu EMAS w państwach trzecich i na poziomie międzynarodowym oraz mogą służyć do rozpowszechniania EMAS na całym świecie.

2. TERMINOLOGIA

Do celów niniejszych wytycznych stosowana będzie następująca terminologia:

Siedziba główna oznacza podmiot zarządzający stojący na czele organizacji posiadającej wiele obiektów, który kontroluje i koordynuje główne funkcje organizacji, takie jak: planowanie strategiczne, komunikację, kwestie podatkowe, aspekty prawne, marketing, finanse i inne.

Centrum zarządzania oznacza obiekt, inny niż siedziba główna organizacji posiadającej wiele obiektów, specjalnie wyznaczony do celów rejestracji zgodnie z rozporządzeniem EMAS, w którym zapewniana jest kontrola i koordynacja systemu zarządzania środowiskowego.

Prowadzący właściwy organ oznacza właściwy organ odpowiedzialny za procedury rejestracji zbiorowej w UE, rejestracji w państwach trzecich oraz rejestracji globalnej.

Uwaga:

Określanie (prowadzącego) właściwego organu reguluje art. 3 ust. 3 rozporządzenia EMAS.

Określanie prowadzącego właściwego organu może się różnić w zależności od „przypadków” opisanych powyżej, w następujący sposób:

— W przypadku 1 (rejestracja zbiorowa w UE) prowadzącym właściwym organem jest właściwy organ państwa członkowskiego, na którego terytorium znajduje się siedziba główna lub centrum zarządzania organizacji ubiegającej się o rejestrację.

— W przypadku rejestracji w państwach trzecich i rejestracji globalnej właściwym organem jest właściwy organ państwa członkowskiego, które odpowiada za rejestrację organizacji spoza Wspólnoty oraz które wydało akredytację weryfikatorowi środowiskowemu. Innymi słowy, po pierwsze, państwo członkowskie powinno umożliwić rejestrację obiektów w państwach trzecich, a po drugie, muszą być dostępni weryfikatorzy posiadający akredytację lub licencję do weryfikacji w państwach trzecich, w których znajdują się obiekty, które mają być objęte rejestracją.

3. REJESTRACJA ZBIOROWA W UE – REJESTRACJA ORGANIZACJI POSIADAJĄCYCH WIELE OBIEKTÓW W KILKU PAŃSTWACH CZŁONKOWSKICH

3.1. Obowiązujące prawodawstwo i zgodność z prawem w państwach członkowskich UE

3.1.1. Organizacje muszą zawsze przestrzegać unijnych i krajowych przepisów prawnych mających zastosowanie do obiektów objętych rejestracją w EMAS.

3.1.2. Zgodnie z załącznikiem IV pkt B lit. g) do rozporządzenia w sprawie EMAS deklaracja środowiskowa organizacji zawiera odniesienie do mających zastosowanie wymagań prawnych dotyczących środowiska.

3.1.3. W celu zapewnienia „dowodów rzeczowych lub dokumentów wykazujących, że organizacja spełnia wszystkie mające zastosowanie wymagania prawne”, o których mowa w art. 4 ust. 4 rozporządzenia w sprawie EMAS, organizacja może przedstawić oświadczenia właściwych organów egzekwowania prawa zapewniające, że nie ma dowodów na istnienie niezgodności i/lub że spółka nie jest przedmiotem odpowiednich procedur mających na celu egzekwowanie prawa, postępowań sądowych lub procedur składania skarg. Weryfikatorzy środowiskowi – w ramach procedury weryfikacji – sprawdzają wszystkie licencje lub zezwolenia środowiskowe mające zastosowanie do danej organizacji lub wszelkie inne rodzaje dowodów zgodnie z systemem prawnym obowiązującym w państwie członkowskim, w którym znajduje się obiekt.

3.2. Zadania właściwych organów

3.2.1. W przypadku rejestracji zbiorowej w UE lokalizacja siedziby głównej lub centrum zarządzania (w tej kolejności) organizacji jest decydująca przy określaniu prowadzącego właściwego organu.

3.2.2. W przypadku **rejestracji zbiorowej w UE** prowadzący właściwy organ współpracuje wyłącznie ze wszystkimi właściwymi organami w państwach członkowskich, w których znajdują się obiekty objęte procesem rejestracji zbiorowej.

3.2.3. Prowadzący właściwy organ jest odpowiedzialny za rejestrację i koordynuje procedury z innymi odpowiednimi właściwymi organami

Prowadzący właściwy organ nie rejestruje, zawiesza, usuwa lub odnawia rejestracji organizacji, jeżeli właściwy organ w innym państwie członkowskim, w którym znajdują się obiekty należące do organizacji objęte rejestracją, nie zgadza się na przedmiotową rejestrację, zawieszenie, usunięcie lub odnowienie (zob. pkt 3.4 i 3.6 niniejszych wytycznych). Jak określono w pkt 3.4.6, prowadzący właściwy organ może również zdecydować o przeprowadzeniu rejestracji zbiorowej w mniejszym zakresie (np. wyłączając kwestionowany obiekt).

3.2.4. Właściwe organy powinny koordynować swoją działalność z jednostkami akredytującymi i jednostkami licencjonującymi w swoich państwach członkowskich, aby zagwarantować, że zarówno właściwy organ, jak i jednostka akredytująca lub jednostka licencjonująca są w stanie wykonywać swoje zadania w sposób skoordynowany.

3.2.5. Zasady ogólne i szczegółowe procedury koordynacji między właściwymi organami powinny zostać określone i zatwierdzone przez forum właściwych organów w ciągu sześciu miesięcy od przyjęcia niniejszych wytycznych. Będą one przedłożone do przyjęcia zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 48 ust. 2 i art. 49 ust. 3 rozporządzenia w sprawie EMAS.

3.2.6. Forum właściwych organów opracuje znormalizowane formularze we wszystkich językach urzędowych Unii Europejskiej w celu wprowadzenia „procedur koordynacji”, o których mowa powyżej. W celu umożliwienia skutecznej komunikacji przy jednoczesnym zminimalizowaniu nieporozumień wynikających z trudności językowych znormalizowane formularze będą przede wszystkim zawierały pola do zaznaczenia i jedynie bardzo ograniczoną liczbę rubryk, w które można wpisywać komentarze. Na wypadek sporu między właściwymi organami należy przechowywać pisemne dowody prowadzonej korespondencji w postaci pism przesyłanych zwykłą pocztą, pocztą elektroniczną lub faksem.

Formularze, o których mowa powyżej, powinny zawierać wykaz opłat odnoszących się do wszystkich państw członkowskich w formie załącznika, który można aktualizować.

3.3. Zadania akredytowanych lub licencjonowanych weryfikatorów

3.3.1. Zasady ogólne stosowane w odniesieniu do weryfikatorów środowiskowych EMAS, ich akredytacji lub licencji oraz procesu weryfikacji zostały ustanowione w rozdziałach V i VI rozporządzenia w sprawie EMAS.

3.3.2. Weryfikacja systemu zarządzania środowiskowego i zatwierdzanie deklaracji środowiskowej EMAS muszą być dokonywane przez weryfikatora środowiskowego w ramach EMAS, który jest akredytowany lub licencjonowany dla odpowiedniego zakresu zgodnie z kodami NACE⁽¹⁾.

3.3.3. W przypadku rejestracji organizacji posiadającej wiele obiektów i prowadzącej wiele rodzajów działalności akredytacja weryfikatorów musi obejmować wszystkie kody NACE obiektów i rodzajów działalności organizacji. Jeżeli weryfikator środowiskowy nie jest akredytowany lub licencjonowany w odniesieniu do wszystkich odpowiednich kodów NACE, inni akredytowani weryfikatorzy środowiskowi powinni zostać zaangażowani we współpracę w stosownych przypadkach. Organizacja zamierzająca się zarejestrować może podjąć decyzję, czy chce zaangażować wielu akredytowanych weryfikatorów do celów art. 4 rozporządzenia w sprawie EMAS. Niezależnie od takich powodów jak brak weryfikatorów akredytowanych w odniesieniu do odpowiednich kodów NACE, organizacje mogą mieć również inne powody (np. doświadczenia na szczeblu lokalnym, znajomość języków obcych lub chęć połączenia weryfikacji EMAS z certyfikacją w odniesieniu do innych norm), aby zaangażować wielu weryfikatorów. Wszyscy współpracujący weryfikatorzy muszą podpisać oświadczenie, o którym mowa w art. 25 ust. 9 rozporządzenia w sprawie EMAS, i deklarację środowiskową EMAS. Każdy weryfikator jest odpowiedzialny za wyniki tej części weryfikacji, która dotyczy jego/jej obszaru wiedzy specjalistycznej (odnoszącego się do szczegółowych kodów NACE). Praktyka podpisywania tego samego oświadczenia przez wszystkich weryfikatorów umożliwia prowadzącemu właściwemu organowi identyfikację wszystkich zaangażowanych weryfikatorów. W związku z tym prowadzący właściwy organ może sprawdzić, za pośrednictwem współpracujących właściwych organów (które z kolei koordynują swoje działania z jednostkami akredytującymi i jednostkami licencjonującymi), czy wszyscy zaangażowani weryfikatorzy dopełnili obowiązku uprzedniego zgłoszenia, jak stwierdzono w art. 23 ust. 2 rozporządzenia w sprawie EMAS. Umożliwia to również prowadzącemu właściwemu organowi sprawdzenie, czy kody NACE zaangażowanych weryfikatorów obejmują kody przedmiotowych organizacji.

3.3.4. Weryfikatorzy posiadający akredytację lub licencję w jednym państwie członkowskim mogą prowadzić działalność w innych państwach członkowskich. Weryfikatorzy przesyłają zgłoszenie jednostce akredytującej lub licencjonującej znajdującej się w państwie członkowskim/państwach członkowskich, w którym/których zamierzają prowadzić działalność, co najmniej cztery tygodnie przed rozpoczęciem swojej działalności.

⁽¹⁾ Jak określono w rozporządzeniu (WE) nr 1893/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie statystycznej klasyfikacji działalności gospodarczej NACE Rev. 2 i zmieniającym rozporządzenie Rady (EWG) nr 3037/90 oraz niektóre rozporządzenia WE w sprawie określonych dziedzin statystycznych (Dz.U. L 393 z 30.12.2006, s. 1).

- 3.3.5. W przypadku problemów/negatywnych wyników jednostka akredytująca lub licencjonująca nadzorująca weryfikatorów działająca w danym państwie członkowskim przesyła pisemny raport z nadzoru właściwemu organowi w danym państwie członkowskim. Wspomniany właściwy organ następnie przekazuje raport z nadzoru prowadzącemu właściwemu organowi odpowiedzialnemu za rejestrację zbiorową w UE.
- 3.3.6. Jeżeli weryfikator wykryje niezgodności podczas weryfikacji pierwszej rejestracji, nie podpisuje oświadczenia, o którym mowa w art. 25 ust. 9 rozporządzenia w sprawie EMAS, i deklaracji środowiskowej EMAS.
- 3.3.7. Jeżeli weryfikator wykryje niezgodności w okresie ważności rejestracji lub w czasie jej odnawiania, może zgłosić (prowadzącemu) właściwemu organowi, że dana organizacja nie spełnia już wymagań EMAS. W czasie odnawiania rejestracji w EMAS weryfikator może podpisać oświadczenie, o którym mowa w art. 25 ust. 9, oraz zaktualizowaną deklarację środowiskową EMAS jedynie w przypadku, gdy organizacja wykaże, że podjęła działania (tj. we współpracy z organami egzekwowania prawa) w celu zagwarantowania przywrócenia zgodności z prawem. Jeśli organizacja nie podejmie wystarczających działań, aby rozwiązać problem dotyczący zgodności z prawem, weryfikator nie zatwierdzi zaktualizowanego oświadczenia i nie podpisze deklaracji środowiskowej EMAS. Innymi słowy, weryfikator środowiskowy EMAS podpisuje oświadczenie i zatwierdza deklarację środowiskową EMAS jedynie w przypadku pełnej zgodności z prawem.
- 3.4. Proces rejestracji**
- 3.4.1. Ogólne zasady mające zastosowanie do rejestracji są ustanowione w rozdziałach II, III i IV rozporządzenia w sprawie EMAS.
- 3.4.2. Organizacja powinna na wczesnym etapie kontaktować się z weryfikatorami i prowadzącym właściwym organem w celu wyjaśnienia zagadnień językowych w odniesieniu do dokumentów niezbędnych do rejestracji, mając na uwadze wymogi określone w art. 5 ust. 3 rozporządzenia w sprawie EMAS oraz pkt D załącznika IV do tego rozporządzenia.
- 3.4.3. Prowadzący właściwy organ sprawdza informacje zawarte we wniosku i przekazuje je innym zaangażowanym właściwym organom. Oznacza to, że prowadzący właściwy organ jest informowany przez zaangażowane właściwe organy o prawidłowości informacji dotyczących odnośnych krajowych obiektów.
- 3.4.4. Zaangażowane właściwe organy sprawdzają za pomocą swoich jednostek akredytujących i licencjonujących w odniesieniu do swoich odpowiednich państw członkowskich, czy weryfikatorzy uczestniczący w procedurze rejestracji posiadają akredytację lub licencję w odniesieniu do wszystkich kodów NACE, których dotyczy proces rejestracji. Oznacza to, że właściwy organ sprawdza, czy weryfikatorzy dokonali zgłoszenia w odpowiedniej formie i we właściwym czasie (co najmniej cztery tygodnie przed przystąpieniem do czynności weryfikacyjnych w państwie członkowskim) zgodnie z art. 24 ust. 1 rozporządzenia w sprawie EMAS. Co za tym idzie, właściwy organ przekazuje jednostce akredytującej lub licencjonującej swojego państwa członkowskiego w każdym przypadku wiadomość, że istnieją obiekty, które mają zostać zarejestrowane na podstawie czynności weryfikacyjnych i walidacyjnych weryfikatorów z innych państw członkowskich. Jeżeli kompetencje weryfikatora nie zostaną zatwierdzone przez jednostkę akredytującą lub licencjonującą, jednostka akredytująca lub licencjonująca może nakazać weryfikatorowi, aby zapewnił zgodność z odpowiednimi wymogami lub poinformować o problemie właściwy organ. Bez tej minimalnej komunikacji między właściwymi organami a jednostkami akredytującymi i licencjonującymi oraz między właściwymi organami a prowadzącym właściwym organem czynności związane z nadzorem mogłyby być zagrożone.
- 3.4.5. Wszystkie właściwe organy zaangażowane w proces rejestracji będą stosowały swoje krajowe procedury w celu sprawdzenia, w odniesieniu do obiektów znajdujących się w ich państwie członkowskim, zgodności z rozporządzeniem w sprawie EMAS. Organy te poinformują prowadzący właściwy organ o swojej decyzji (możliwość rejestracji/brak możliwości rejestracji). W przypadku negatywnej decyzji właściwy organ informuje prowadzący właściwy organ o uzasadnieniu swojej decyzji w formie oświadczenia. Ze względu na to, że oświadczenie jest wiążące, prowadzący właściwy organ może albo podjąć decyzję o przerwaniu procedury rejestracji zbiorowej do czasu, gdy wymogi określone w rozporządzeniu zostaną spełnione (w tym przypadku żaden z obiektów nie zostanie zarejestrowany w EMAS), albo poinformować organizację, że może ona kontynuować procedurę rejestracji zbiorowej bez kwestionowanego obiektu.
- 3.4.6. Po podjęciu decyzji o rejestracji prowadzący właściwy organ informuje wszystkie zaangażowane właściwe organy krajowe, które z kolei informują swoje odpowiednie organy egzekwowania prawa.
- Uwaga:*
Komisja Europejska zachęca zaangażowane właściwe organy do wymiany danych adresowych swoich odpowiednich organów egzekwowania prawa w celu ułatwienia wymiany informacji między właściwymi organami a organami egzekwowania prawa, jeśli te ostatnie nie są poinformowane o przypadkach niezgodności z prawem.
- 3.4.7. Monitorowanie zgodności z prawem na poziomie krajowym prowadzone jest przez krajowe organy egzekwowania prawa oraz przez weryfikatorów podczas prowadzonego przez nich procesu weryfikacji. Jeśli organy te wykryją niezgodność z prawem, muszą poinformować o tym właściwy organ krajowy, który z kolei informuje prowadzący właściwy organ.

- 3.4.8. Jeżeli właściwy organ w państwie członkowskim, w którym znajduje się obiekt należący do organizacji ubiegającej się o rejestrację zbiorową, znajdzie dowody naruszenia mających zastosowanie wymogów prawnych, skargi lub wszelkie inne istotne informacje w zakresie spełnienia wymogów dotyczących rejestracji, odnowienia, zawieszenia lub usunięcia, bezzwłocznie przekazuje prowadzącemu właściwemu organowi raport z nadzoru opisujący dany problem.
- 3.4.9. Niektóre państwa członkowskie są zobowiązane do pobierania opłat zgodnie ze swoim ustawodawstwem krajowym. W związku z tym prowadzący właściwy organ nie może podejmować decyzji w sprawie opłat, które są ustalane zgodnie z ustawodawstwem innych państw członkowskich. Rola prowadzącego właściwego organu w odniesieniu do opłat ogranicza się jedynie do informowania organizacji o ich łącznej kwocie i o poszczególnych opłatach, które należy uiścić krajowym właściwym organom zaangażowanym w procedurę rejestracji. Prowadzący właściwy organ poinformuje również organizację, że wszystkie zaangażowane właściwe organy pobierają opłaty z tytułu rejestracji odnośnych krajowych obiektów uczestniczących w procedurze rejestracji zbiorowej bezpośrednio od odpowiednich krajowych obiektów organizacji ubiegającej się o rejestrację.

Wszystkie zaangażowane właściwe organy informują prowadzący właściwy organ, że opłaty zostały rzeczywiście uiszczone przed rejestracją, zgodnie z art. 5 ust. 2 lit. d) rozporządzenia w sprawie EMAS.

Uwaga:

Komisja Europejska zdecydowanie zachęca wszystkie państwa członkowskie do zbadania możliwości obniżenia opłat mających zastosowanie do organizacji ubiegających się o rejestrację zbiorową. W przypadku rejestracji zbiorowej tylko prowadzący właściwy organ będzie ponosić koszty administracyjne porównywalne do kosztów regularnej rejestracji, podczas gdy zaangażowane właściwe organy będą mieć mniej pracy i w związku z tym poniosą niższe koszty. Niższe opłaty zwiększą atrakcyjność systemu EMAS i rejestracji zbiorowej.

- 3.4.10. Wszystkie zaangażowane właściwe organy powinny pobierać opłaty wynikające z rejestracji krajowych obiektów zaangażowanych w procedurę rejestracji zbiorowej bezpośrednio od odpowiednich krajowych obiektów organizacji ubiegającej się o rejestrację.

3.5. Już zarejestrowane organizacje

- 3.5.1. Jeśli już zarejestrowana organizacja zdecyduje się na rejestrację zbiorową w UE, prowadzący właściwy organ może, na wniosek przedmiotowej organizacji, rozszerzyć zakres istniejącej rejestracji, a tym samym utrzymać istniejący numer w rejestrze krajowym. Odpowiedni wpis powinien również zostać zarejestrowany z nowym numerem rejestracyjnym w rejestrze krajowym. W tych przypadkach wszystkie inne zaangażowane właściwe organy z państw członkowskich, w których organizacja ma już zarejestrowane obiekty, dopilnowują, aby istniejące rejestracje zostały zarejestrowane pod nowym numerem rejestracyjnym w ich odpowiednich rejestrach.

3.6. Usuwanie i zawieszanie rejestracji

- 3.6.1. Do tej szczególnej procedury mają zastosowanie ogólne zasady dotyczące zawieszania i usuwania określone w art. 15 rozporządzenia w sprawie EMAS.
- 3.6.2. Wszelkie skargi dotyczące zarejestrowanej organizacji muszą zostać zgłoszone prowadzącemu właściwemu organowi.
- 3.6.3. Każdy właściwy organ jest odpowiedzialny za procedury dotyczące obiektów organizacji w danym państwie członkowskim. W przypadku gdy organizacja musi zostać zawieszona lub usunięta z rejestru EMAS, współpracujący właściwy organ informuje o tym prowadzący właściwy organ, przedstawiając swój punkt widzenia. Oznacza to, że właściwe organy krajowe wydają oświadczenia jedynie w odniesieniu do swoich odpowiednich obiektów krajowych. Jeżeli jedno z tych oświadczeń potwierdza, że krajowy obiekt nie może być zarejestrowany, prowadzący właściwy organ wszczyna procedurę usunięcia lub zawieszenia, przestrzegając wymogów art. 15 rozporządzenia w sprawie EMAS. Przed podjęciem ostatecznej decyzji w sprawie usunięcia lub zawieszenia organizacji prowadzący właściwy organ powinien poinformować pozostałe współpracujące zaangażowane właściwe organy, aby wiedziały one, jakie są przyczyny zawieszenia/usunięcia przez jeden właściwy organ lub większą ich liczbę. Prowadzący właściwy organ powinien również poinformować siedzibę główną lub centrum zarządzania organizacji o decyzji i powodach proponowanego usunięcia lub zawieszenia. Następnie prowadzący właściwy organ umożliwia organizacji podjęcie decyzji, czy należy z rejestru EMAS usunąć całą organizację czy usunąć z zakresu rejestracji zbiorowej kwestionowane obiekty.
- 3.6.4. Spory pomiędzy poszczególnymi właściwymi organami krajowymi uczestniczącymi w procedurze rejestracji zbiorowej rozstrzyga się w ramach forum właściwych organów. Spory pomiędzy prowadzącym właściwym organem a organizacją rozstrzyga się zgodnie z prawem krajowym państwa, w którym znajduje się prowadzący właściwy organ. Spory pomiędzy organizacją a poszczególnymi właściwymi organami, np. dotyczące zgodności z prawem w przypadku poszczególnych krajowych obiektów objętych procedurą rejestracji zbiorowej, będą rozstrzygane zgodnie z obowiązującym prawem krajowym danego państwa członkowskiego. Spory będą rozstrzygane zgodnie z wymogami art. 15 rozporządzenia w sprawie EMAS.

- 3.6.5. Jeżeli nie można osiągnąć porozumienia między właściwymi organami uczestniczącymi w forum właściwych organów, procedura rejestracji może być kontynuowana z wyłączeniem kwestionowanych obiektów.

3.7. **Kwestie językowe**

- 3.7.1. Deklarację środowiskową EMAS oraz inne odpowiednie dokumenty należy składać w języku urzędowym (językach urzędowych) państwa członkowskiego, w którym znajduje się prowadzący właściwy organ (art. 5 ust. 3). Jeżeli organizacja przedstawia zbiorczą deklarację środowiskową wraz z informacjami na temat poszczególnych obiektów, informacje te powinny dodatkowo być przedstawione w języku urzędowym (językach urzędowych) państwa członkowskiego, w którym znajdują się przedmiotowe obiekty.

4. REJESTRACJA W PAŃSTWACH TRZECICH – REJESTRACJA ORGANIZACJI POSIADAJĄCYCH JEDEN OBIEKT LUB WIELE OBIEKTÓW W PAŃSTWACH TRZECICH (PRZYPADEK 2)

Rejestracja w państwach trzecich w EMAS oznacza rejestrację w EMAS organizacji działającej w państwie trzecim lub większej liczbie państw trzecich. Na podstawie rozporządzenia w sprawie EMAS państwa członkowskie mają swobodę podejmowania decyzji, czy ich właściwe organy krajowe będą zajmowały się rejestracją organizacji w państwach trzecich zgodnie z art. 11 ust. 1 rozporządzenia w sprawie EMAS.

4.1. **Obowiązujące prawodawstwo i zgodność z prawem w państwach trzecich**

- 4.1.1. Organizacje muszą zawsze przestrzegać odpowiednich krajowych przepisów prawnych państw trzecich, w których znajdują się obiekty objęte rejestracją w EMAS.

- 4.1.2. W celu utrzymania przez EMAS wysokiego poziomu ambicji i wiarygodności pożądane jest, aby efekty działalności środowiskowej organizacji z państw trzecich osiągały poziom jak najbliższy poziomowi wymaganemu od organizacji z UE na podstawie odpowiednich przepisów prawa europejskiego i krajowego. W związku z tym organizacje spoza Wspólnoty wymieniały w swojej deklaracji środowiskowej, oprócz odniesień do obowiązujących krajowych wymagań dotyczących środowiska, odniesienie do wymagań prawnych dotyczących środowiska mających zastosowanie do podobnych organizacji w państwie członkowskim, w którym dana organizacja zamierza ubiegać się o rejestrację (art. 4 ust. 4 rozporządzenia w sprawie EMAS). Wymagania dotyczące środowiska na tej liście powinny być wykorzystane jako punkt odniesienia przy ewentualnym ustalaniu wyższych dodatkowych celów w zakresie efektów działalności, lecz nie są one wiążące dla oceny zgodności z prawem danej organizacji.

- 4.1.3. Zgodnie z załącznikiem IV pkt B lit. g) do rozporządzenia w sprawie EMAS deklaracja środowiskowa organizacji zawiera odniesienie do mających zastosowanie krajowych wymagań prawnych dotyczących środowiska.

- 4.1.4. W odniesieniu do obiektów znajdujących się w państwach trzecich dokumenty poświadczające, o których mowa w art. 4 ust. 4 rozporządzenia w sprawie EMAS, powinny najlepiej obejmować:

— Oświadczenia organów egzekwowania prawa państwa trzeciego, w tym informacje na temat zezwoleń dotyczących środowiska mających zastosowanie do organizacji oraz stwierdzające, że brak jest dowodów na niezgodność z prawem i/lub że spółka nie jest przedmiotem procedur mających na celu egzekwowanie prawa, postępowań sądowych lub procedur składania skarg.

— Ponadto deklaracja środowiskowa powinna również w miarę możliwości zawierać tabele zawierające odesyłać do prawodawstwa krajowego państwa trzeciego i prawodawstwa państwa, w którym organizacja składa wniosek o rejestrację, jak wspomniano w sekcji 4.1.2

4.2. **Akredytacja i licencjonowanie EMAS w państwach trzecich**

- 4.2.1. Państwa członkowskie podejmują decyzję o prowadzeniu rejestracji w państwach trzecich w zależności od swoich możliwości i procedur operacyjnych. W takim przypadku państwa członkowskie powinny zagwarantować, że ich krajowe jednostki akredytujące lub licencjonujące będą prowadzić akredytację lub licencjonowanie weryfikatorów środowiskowych w odniesieniu do EMAS w państwach trzecich. Jedynie państwa członkowskie, które akceptują zasadę „rejestracji w państwach trzecich”, są uprawnione do rejestracji organizacji działających w państwach trzecich.

- 4.2.2. Jeżeli państwo członkowskie postanawia prowadzić rejestrację w państwach trzecich, zgodnie z art. 3 ust. 3 rozporządzenia w sprawie EMAS, możliwość uzyskania rejestracji od tego konkretnego państwa członkowskiego w praktyce zależy od dostępności akredytowanych weryfikatorów. Potencjalny weryfikator powinien być akredytowany w danym państwie członkowskim przewidującym rejestrację w państwach trzecich, w odniesieniu do konkretnego państwa trzeciego oraz konkretnych sektorów gospodarki (określonych w oparciu o kody NACE) w danej procedurze rejestracji.

Uwaga wyjaśniająca:

Oznacza to, że weryfikator, który przeprowadza weryfikację w danym państwie trzecim, musi być akredytowany w odniesieniu do tego konkretnego państwa trzeciego przez jednostkę akredytującą lub licencjonującą państwa członkowskiego, które przewiduje rejestrację w państwach trzecich i w którym organizacja zamierza się zarejestrować.

- 4.2.3. Akredytacja lub licencja, którą weryfikatorzy mogą uzyskać w odniesieniu do państw trzecich, musi określać, w stosunku do których państw trzecich jest ważna, tak aby zezwolenie na rejestrację było zgodnie z postanowieniami art. 22 ust. 2 rozporządzenia w sprawie EMAS. W gestii państw członkowskich leży podjęcie decyzji, czy zamierzają wydawać oddzielne świadectwa dla każdego państwa trzeciego czy wystawić ogólne świadectwo akredytacyjne, do którego załączony będzie wykaz państw, w odniesieniu do których organy weryfikujące mogą prowadzić działalność na podstawie akredytacji.

Uwaga wyjaśniająca:

Z art. 22 „Dodatkowe wymogi dla weryfikatorów środowiskowych działających w państwach trzecich” wynika jasno, że akredytacja/licencjonowanie w odniesieniu do państw trzecich mogą być jedynie akredytacja/licencjonowaniem, które będą dodatkowe w stosunku do podstawowej akredytacji/licencjonowania w odniesieniu do Europy. Oznacza to, że akredytacja/licencjonowanie w odniesieniu do państw trzecich są przyjmowane jako dodatkowy wymóg dotyczący ogólnej akredytacji/licencjonowania i mają określony zakres i wymogi. Co za tym idzie, akredytacja/licencjonowanie w odniesieniu do państw trzecich będą musiały obejmować akredytację/licencjonowanie udzielane w odniesieniu do jednego z państw członkowskich w określonym zakresie.

Po otrzymaniu akredytacji lub licencji w jednym państwie członkowskim weryfikator może prowadzić weryfikację w innych państwach członkowskich zgodnie z art. 24 rozporządzenia.

4.3. Zadania właściwego organu

- 4.3.1. Państwo członkowskie, które posiada więcej niż jeden właściwy organ, powinno określić, do którego właściwego organu należy kierować wnioski o rejestrację w państwach trzecich; powinien to być ten sam organ, który został wyznaczony zgodnie z sekcją 5.3.1.
- 4.3.2. Wniosek o rejestrację w państwach trzecich składany przez organizację posiadającą obiekty znajdujące się wyłącznie w państwach trzecich składany jest do dowolnego właściwego organu wyznaczonego do tego celu w państwach członkowskich, w których spełnione są następujące warunki:

- a) państwo członkowskie przewiduje rejestrację organizacji z państw trzecich;
- b) akredytowani lub licencjonowani weryfikatorzy są dostępni do celów weryfikacji w państwach trzecich, w których znajdują się obiekty objęte rejestracją, oraz wspomniani weryfikatorzy posiadają uprawnienia w odniesieniu do odpowiednich kodów NACE (innymi słowy, decyzję o wyborze weryfikatora określa państwo członkowskie rejestracji i odwrotnie).

- 4.3.3. Właściwe organy powinny koordynować swoją działalność z jednostkami akredytującymi i licencjonującymi w swoich państwach członkowskich, aby zagwarantować, że w przypadku gdy państwo członkowskie przewiduje rejestrację organizacji z państw trzecich, zarówno właściwy organ, jak i jednostka akredytująca lub licencjonująca są w stanie wykonywać swoje zadania w sposób skoordynowany.

4.4. Zadania akredytowanych lub licencjonowanych weryfikatorów

- 4.4.1. Zasady ogólne stosowane w odniesieniu do weryfikatorów środowiskowych EMAS, ich akredytacji lub licencji oraz procesu weryfikacji zostały ustanowione w rozdziałach V i VI rozporządzenia w sprawie EMAS.

- 4.4.2. Państwa członkowskie, które zezwalają na rejestrację w państwach trzecich, muszą wprowadzić konkretny system dla akredytacji lub licencjonowania weryfikatorów w odniesieniu do państw trzecich. Akredytacja lub licencjonowanie weryfikatora będzie dotyczyło poszczególnych państw, jako uzupełnienie ogólnej akredytacji lub licencji zgodnie z warunkami opisanymi w niniejszej sekcji.

- 4.4.3. Weryfikatorzy muszą być akredytowani lub licencjonowani w odniesieniu do wszystkich kodów NACE działalności organizacji związanej z obiektami należącymi do tej organizacji, które są objęte procedurą rejestracji. Ze względu na potencjalnie szeroki zakres działalności organizacje mają możliwość skorzystania z usług wielu akredytowanych weryfikatorów, jeśli uznają to za stosowne. W rzeczywistości wyznaczenie jednego weryfikatora w odniesieniu do wszystkich rodzajów działalności dużych organizacji może być trudne, jeśli nie niemożliwe. Jeżeli weryfikator nie jest akredytowany lub licencjonowany w odniesieniu do odpowiednich kodów NACE, inni akredytowani weryfikatorzy środowiskowi powinni zostać zaangażowani we współpracę w stosownych przypadkach. Organizacja zamierzająca się zarejestrować może podjąć decyzję, czy chce zaangażować wielu akredytowanych/licencjonowanych weryfikatorów do celów art. 4 rozporządzenia w sprawie EMAS. Niezależnie od powodów takich jak brak weryfikatorów akredytowanych w odniesieniu do odpowiednich kodów NACE organizacje mogą mieć również inne powody (np. doświadczenia na szczeblu lokalnym, znajomość języków obcych lub chęć połączenia weryfikacji EMAS z certyfikacją w odniesieniu do innych norm), aby zaangażować wielu weryfikatorów.

- 4.4.4. Wszyscy współpracujący weryfikatorzy muszą podpisać oświadczenie, o którym mowa w art. 25 ust. 9 rozporządzenia w sprawie EMAS, i deklarację środowiskową EMAS. Każdy weryfikator jest odpowiedzialny za wyniki tej części weryfikacji, która dotyczy jego/jej obszaru wiedzy specjalistycznej (odnoszącego się do szczegółowych kodów NACE). Praktyka podpisywania tego samego oświadczenia przez wszystkich weryfikatorów umożliwiła właściwemu organowi identyfikację wszystkich zaangażowanych weryfikatorów. W związku z tym właściwy organ może sprawdzić, za pośrednictwem jednostek akredytujących i jednostek licencjonujących, czy wszyscy zaangażowani weryfikatorzy dopełnili obowiązku uprzedniego zgłoszenia, jak stwierdzono w art. 23 ust. 2 rozporządzenia w sprawie EMAS. Umożliwia to również właściwemu organowi sprawdzenie, czy kody NACE zaangażowanych weryfikatorów obejmują kody przedmiotowej organizacji.

- 4.4.5. Weryfikatorzy, którzy chcą prowadzić działalność w państwach trzecich, muszą uzyskać określoną akredytację lub licencję w odniesieniu do danego państwa jako uzupełnienie ogólnej akredytacji lub licencji zgodnie z warunkami określonymi w rozporządzeniu w sprawie EMAS. Oznacza to, że muszą posiadać:
- określoną akredytację lub licencję w odniesieniu do kodów NACE mających zastosowanie do danej organizacji;
 - znajomość i zrozumienie wymogów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych w dziedzinie środowiska obowiązujących w państwie trzecim, w odniesieniu do którego weryfikator ubiega się o akredytację lub licencję;
 - znajomość i zrozumienie języka urzędowego państwa trzeciego, w odniesieniu do którego weryfikator ubiega się o akredytację lub licencję.
- 4.4.6. Weryfikatorzy – w ramach procedury weryfikacji – sprawdzają wszystkie licencje lub zezwolenia środowiskowe mające zastosowanie do danej organizacji lub wszelkie inne rodzaje dowodów zgodnie z systemem prawnym obowiązującym w państwach objętych wnioskiem o rejestrację.
- 4.4.7. W państwach trzecich weryfikator powinien, oprócz swoich normalnych obowiązków, przeprowadzić w szczególności dogłębną kontrolę zgodności z prawem organizacji i jej obiektów objętych procesem rejestracji. Co za tym idzie, biorąc pod uwagę w szczególności treść art. 13 ust. 2 lit. c) rozporządzenia w sprawie EMAS, weryfikatorzy powinni sprawdzić, czy nie ma dowodów na niezgodność z przepisami dotyczącymi środowiska. Weryfikatorzy powinni korzystać z ustaleń organów egzekwowania prawa i w związku z tym powinni kontaktować się z tymi organami w celu uzyskania szczegółowych informacji na temat zgodności z prawem. Weryfikator musi uzyskać pewność co do zgodności z prawem, na podstawie otrzymanych dowodów rzeczowych, na przykład pisemnego sprawozdania właściwego organu egzekwowania prawa. Jeżeli nie zostaną znalezione dowody na brak zgodności z prawem, należy to zgłosić w deklaracji weryfikatora środowiskowego dotyczącej czynności weryfikacyjnych i walidacyjnych (załącznik VII do rozporządzenia w sprawie EMAS). Deklaracja ta musi zostać podpisana przez weryfikatora. Weryfikator ma obowiązek sprawdzić, czy wymogi rozporządzenia w sprawie EMAS są spełnione, za pomocą standardowych technik audytu, który ma być przeprowadzony zgodnie z rozporządzeniem w sprawie EMAS. W celu zagwarantowania takiego samego poziomu jakości rejestracji obiektów w państwach trzecich jak w przypadku podobnych obiektów w UE, weryfikator może rozważyć przeprowadzenie oceny ryzyka.
- 4.4.8. Zgodnie z art. 13 ust. 2 lit. d) rozporządzenia w sprawie EMAS weryfikator powinien sprawdzić, czy zainteresowane strony złożyły zasadne skargi lub czy skargi te zostały pozytywnie rozwiązane.
- 4.4.9. Państwa członkowskie, które przewidują rejestrację w państwach trzecich, powinny rozważyć wprowadzenie środków w celu udoskonalenia procesu akredytacji, aby zagwarantować, że weryfikatorzy akredytowani w odniesieniu do określonych państw trzecich posiadają poziom wiedzy konieczny do sprawdzenia przestrzegania przez organizację obowiązujących przepisów krajowych w danym państwie trzecim.
- 4.4.10. Państwa członkowskie, które przewidują rejestrację w państwach trzecich, mogą rozważyć wprowadzenie fakultatywnych przepisów szczegółowych mających na celu wzmocnienie kontroli przestrzegania prawa oraz zagwarantowanie, że poziom procesu rejestracji jest podobny do unijnego. Państwa członkowskie mogą w szczególności rozważyć możliwość zawierania umów (umowy dwustronne, protokoły ustaleń itp.). Tego typu umowy mogą obejmować procedurę przekazywania informacji na temat zgodności z przepisami prawa między odpowiednimi organami egzekwowania prawa w państwie trzecim oraz w państwie członkowskim oraz na temat sposobów powiadamiania właściwego organu państwa członkowskiego o naruszeniach mających zastosowanie wymogów prawnych w czasie między pierwszą rejestracją lub jej odnowieniem a kolejnym odnowieniem.
- 4.4.11. Weryfikator środowiskowy powiadamia jednostkę akredytującą lub jednostkę licencjonującą państwa członkowskiego, w którym organizacja zamierza wystąpić o rejestrację lub jest zarejestrowana, o szczegółach swojej akredytacji lub licencji oraz o dacie i miejscu przeprowadzenia weryfikacji lub zatwierdzenia, przynajmniej sześć tygodni przed weryfikacją lub zatwierdzeniem w państwie trzecim. Właściwy organ państwa członkowskiego, w którym obiekty te mają być zarejestrowane, może również zostać powiadomiony.
- 4.4.12. Jeżeli weryfikator wykryje niezgodność w chwili rejestracji, nie podpisuje deklaracji środowiskowej EMAS ani oświadczenia, o którym mowa w art. 25 ust. 9 rozporządzenia.
- 4.4.13. Jeżeli weryfikator wykryje niezgodność w okresie ważności rejestracji lub w czasie jej odnawiania, może zgłosić właściwemu organowi, że dana organizacja nie spełnia już wymagań EMAS. Podczas odnawiania rejestracji weryfikator może podpisać oświadczenie, o którym mowa w art. 25 ust. 9, oraz zaktualizowaną deklarację środowiskową EMAS jedynie w przypadku, gdy organizacja wykaże, że podjęła odpowiednie działania (tj. we współpracy z organami egzekwowania prawa) w celu zagwarantowania przywrócenia zgodności z prawem. Jeśli organizacja nie jest w stanie wykazać weryfikatorowi, że podjęła wystarczające środki w celu przywrócenia zgodności z prawem, weryfikator nie zatwierdza zaktualizowanego oświadczenia i nie podpisuje deklaracji środowiskowej EMAS.

4.5. Proces rejestracji

- 4.5.1. Organizacja powinna na wczesnym etapie kontaktować się z weryfikatorami i właściwym organem w celu wyjaśnienia zagadnień językowych w odniesieniu do dokumentów niezbędnych do rejestracji, mając na uwadze wymogi określone w art. 5 ust. 3 rozporządzenia w sprawie EMAS oraz pkt D załącznika IV do tego rozporządzenia.
- 4.5.2. Przed wysłaniem wniosku o rejestrację do właściwego organu organizacja przedstawia weryfikatorowi dowody rzeczowe lub dokumenty wykazujące, że nie ma dowodów na brak zgodności z obowiązującymi wymogami prawnymi dotyczącymi środowiska naturalnego, jak opisano w sekcji 4.1.4 niniejszych wytycznych.
- 4.5.3. Po spełnieniu wymagań dotyczących EMAS, w szczególności tych, które mają zastosowanie do procesu rejestracji, wymienionych w załączniku II do rozporządzenia, i po zatwierdzeniu deklaracji środowiskowej EMAS przez akredytowanego lub licencjonowanego weryfikatora organizacja przesyła właściwemu organowi formularz wniosku oraz powiązane z nim dokumenty wraz z informacjami określonymi w załącznikach VI i VII, w celu rejestracji.
- 4.5.4. Właściwy organ sprawdza informacje zawarte we wniosku oraz komunikuje się w tym celu z krajową jednostką akredytującą lub licencjonującą.
- 4.5.5. Krajowa jednostka akredytująca lub licencjonująca ocenia kompetencje weryfikatora środowiskowego w świetle elementów określonych w art. 20, 21 i 22 rozporządzenia w sprawie EMAS. Jeżeli kompetencje weryfikatora nie zostaną zatwierdzone, jednostka akredytująca i jednostka licencjonująca mogą nakazać weryfikatorowi, aby zapewnił zgodność z odpowiednimi wymogami i poinformować właściwy organ o tym problemie. Podobnie właściwy organ musi w każdym przypadku przesłać jednostce akredytującej lub licencjonującej wiadomość, że otrzymał wniosek o rejestrację obiektów znajdujących się w państwach trzecich. Po otrzymaniu takiej wiadomości jednostka akredytująca i jednostka licencjonująca powinny przedstawić swoje ustalenia dotyczące zaangażowanych weryfikatorów właściwemu organowi. Ułatwi to ostateczne sprawdzenie przez właściwy organ, czy weryfikatorzy uczestniczący w procedurze rejestracji są akredytowani lub licencjonowani w odniesieniu do wszystkich kodów NACE, których dotyczy proces rejestracji. Bez tej minimalnej komunikacji między właściwym organem a jednostką akredytującą i jednostką licencjonującą czynności związane z nadzorem mogłyby być zagrożone.
- 4.5.6. Właściwy organ odpowiedzialny za rejestrację będzie koordynować sprawdzanie zgodności z prawem na podstawie informacji, które organizacja dostarczyła weryfikatorowi. Jedynie w przypadku gdy państwo członkowskie wprowadziło specjalne umowy z państwami trzecimi, zawierające przepisy, które umożliwiają państwu członkowskiemu kontaktowanie się z organami egzekwowania prawa w państwach trzecich, może ono bezpośrednio kontaktować się z organami egzekwowania prawa w państwach trzecich w celu sprawdzenia zgodności z prawem. W przeciwnym wypadku właściwy organ otrzymuje dowody rzeczowe lub dokumenty wykazujące zgodność z obowiązującymi wymogami prawnymi od weryfikatora i/lub organizacji.

4.6. Usuwanie i zawieszanie rejestracji

- 4.6.1. Właściwy organ przestrzega ogólnych zasad w zakresie usuwania i zawieszania rejestracji ustanowionych w rozporządzeniu w sprawie EMAS.
- 4.6.2. Wszelkie skargi dotyczące zarejestrowanej organizacji muszą zostać zgłoszone właściwemu organowi.
- 4.6.3. Organizacje z państw trzecich, które dążą do rejestracji w EMAS i są gotowe do rozpoczęcia procedury rejestracji, muszą być przygotowane na to, że przed podjęciem jakiegokolwiek decyzji właściwy organ może poprosić weryfikatora o zweryfikowanie potencjalnych przyczyn usunięcia lub zawieszenia, które mogły mieć miejsce w państwie trzecim, w którym znajdują się obiekty. Organizacja współpracuje i odpowiada na wszystkie pytania dotyczące ewentualnych powodów zawieszenia i usunięcia zadawane przez weryfikatora lub właściwy organ. Organizacja musi być również gotowa na poniesienie kosztów pracy weryfikatora mającej na celu wyjaśnienie sytuacji.
- 4.6.4. Umowy, które były podpisywane między państwem członkowskim odpowiedzialnym za rejestrację a danym państwem trzecim, mogą zawierać przepisy szczegółowe w celu zagwarantowania monitorowania przestrzegania prawa i aktywnego przekazywania właściwemu organowi informacji o naruszeniach przez organy egzekwowania prawa w państwie trzecim.
- 4.6.5. We wszystkich przypadkach, nawet jeśli takie umowy istnieją, weryfikator jest odpowiedzialny za sprawdzanie zgodności z prawem. Potencjalne skargi i przypadki niezgodności, które mogą doprowadzić do usunięcia lub zawieszenia rejestracji, muszą zostać uwzględnione w kontrolach zgodności.
- 4.6.6. Organizacje pozarządowe działające w państwie trzecim mogą być konsultowane i wykorzystywane jako źródło informacji. W każdym przypadku weryfikator przedstawia właściwemu organowi wszelkie istotne informacje uzyskane w trakcie procesu weryfikacji.

4.7. **Kwestie językowe**

- 4.7.1. Deklarację środowiskową EMAS oraz inne odpowiednie dokumenty do celów rejestracji należy składać w języku urzędowym (językach urzędowych) państwa członkowskiego, w którym znajduje się właściwy organ (art. 5 ust. 3). Jeżeli organizacja przedstawia zbiorczą deklarację środowiskową wraz z informacjami na temat poszczególnych obiektów znajdujących się w różnych państwach trzecich, informacje te powinny dodatkowo być przedstawione w języku urzędowym (językach urzędowych) państw trzecich, w których znajdują się przedmiotowe obiekty.

5. REJESTRACJA GLOBALNA – ORGANIZACJA POSIADAJĄCA WIELE OBIEKTÓW W PAŃSTWACH CZŁONKOWSKICH I W PAŃSTWACH TRZECICH (PRZYPADEK 3)

Rejestracja globalna EMAS oznacza rejestrację organizacji posiadającej wiele obiektów w UE i poza nią, ubiegającej się o jedną rejestrację wszystkich obiektów lub ich części w państwie członkowskim, które przewiduje rejestrację w państwach trzecich.

Rejestracja wielu obiektów w państwach członkowskich i w państwach trzecich jest skomplikowanym procesem, który stanowi połączenie dwóch wcześniej opisanych procedur: rejestracji zbiorowej w UE i rejestracji w państwach trzecich. Niniejsza sekcja wyjaśnia aspekty, które różnią się od opisanych w sekcjach 3 i 4 niniejszych wytycznych.

5.1. **Obowiązujące prawodawstwo i zgodność z prawem w państwach członkowskich i państwach trzecich**

- 5.1.1. Organizacje muszą zawsze przestrzegać unijnych i krajowych przepisów prawnych mających zastosowanie do obiektów objętych rejestracją w EMAS.

- 5.1.2. W celu utrzymania przez EMAS wysokiego poziomu ambicji i wiarygodności pożądanym jest, aby efekty działalności środowiskowej organizacji z państw trzecich osiągały poziom jak najbliższy poziomowi wymaganiemu od organizacji z UE na podstawie odpowiednich przepisów prawa europejskiego i krajowego. W związku z tym wskazane jest, aby organizacje posiadające obiekty poza Wspólnotą wymieniały w swojej deklaracji środowiskowej, oprócz odniesień do obowiązujących krajowych wymagań dotyczących środowiska, odniesienie do wymagań prawnych dotyczących środowiska mających zastosowanie do podobnych organizacji w państwie członkowskim, w którym dana organizacja zamierza ubiegać się o rejestrację (art. 4 ust. 4 rozporządzenia w sprawie EMAS). Wymagania dotyczące środowiska na tej liście powinny być wykorzystane jako punkt odniesienia przy ustalaniu dodatkowych wyższych celów w zakresie efektów działalności, lecz nie dotyczą one oceny zgodności z prawem danej organizacji.

- 5.1.3. W odniesieniu do obiektów znajdujących się w państwach trzecich dokumenty poświadczające, o których mowa w art. 4 ust. 4 rozporządzenia, powinny obejmować:

— Oświadczenia organów egzekwowania prawa państwa trzeciego, w tym informacje na temat zezwoleń dotyczących środowiska mających zastosowanie do organizacji oraz stwierdzające, że brak jest dowodów na niezgodność z prawem i/lub że spółka nie jest przedmiotem procedur mających na celu egzekwowanie prawa, postępowań sądowych lub procedur składania skarg.

— Ponadto deklaracja środowiskowa powinna również w miarę możliwości zawierać tabele zawierające odesyłać do prawodawstwa krajowego państwa trzeciego i prawodawstwa państwa, w którym organizacja składa wniosek o rejestrację, jak wspomniano w sekcji 5.1.2.

5.2. **Akredytacja i licencjonowanie**

- 5.2.1. Zastosowanie mają przepisy opisane w sekcji 4.2 dotyczące akredytacji i licencjonowania EMAS w państwach trzecich.

5.3. **Zadania właściwych organów**

- 5.3.1. Państwo członkowskie, które posiada więcej niż jeden właściwy organ, powinno określić, do którego właściwego organu należy kierować wnioski o rejestrację globalną; powinien to być ten sam właściwy organ, który został wyznaczony zgodnie z sekcją 4.3.1.

- 5.3.2. Wnioski o rejestrację globalną, tj. składane przez organizacje, których obiekty znajdują się w państwach członkowskich UE oraz w państwach trzecich, są składane do dowolnego właściwego organu wyznaczonego do tego celu w jednym z państw członkowskich, w przypadku gdy spełnione są następujące warunki:

a) państwo członkowskie przewiduje rejestrację organizacji spoza UE;

b) dostępni są akredytowani lub licencjonowani weryfikatorzy do przeprowadzania weryfikacji w państwach trzecich, w których znajdują się obiekty objęte rejestracją, a także akredytacja lub licencjonowanie wspomnianych weryfikatorów obejmuje odpowiednie kody NACE.

- 5.3.3. Określenie państwa członkowskiego, w którym zlokalizowany będzie właściwy organ zajmujący się tą procedurą, odbywa się na podstawie warunków zgodnie z następującym porządkiem ważności:
- 1) jeżeli organizacja ma siedzibę główną w państwie członkowskim, które przewiduje rejestrację w państwach trzecich, wniosek należy składać do właściwego organu w tym państwie członkowskim;
 - 2) jeżeli siedziba główna organizacji nie znajduje się w państwie członkowskim, które przewiduje rejestrację w państwach trzecich, lecz posiada tam centrum zarządzania, wniosek należy składać do właściwego organu w tym państwie członkowskim;
 - 3) jeżeli organizacja, która ubiega się o rejestrację globalną, nie posiada ani siedziby głównej, ani centrum zarządzania w którymkolwiek państwie członkowskim przewidującym rejestrację w państwach trzecich, wówczas organizacja musi utworzyć centrum zarządzania *ad hoc* w państwie członkowskim, które przewiduje rejestrację w państwach trzecich, a wniosek należy składać do właściwego organu w tym państwie członkowskim.
- 5.3.4. Jeżeli wnioskiem objęte jest więcej niż jedno państwo członkowskie, musi być przestrzegana procedura koordynacji między zaangażowanymi właściwymi organami, jak ustanowiono w sekcji 3.2. Następnie wspomniany właściwy organ będzie funkcjonować jako prowadzący właściwy organ na podstawie aspektów procedury rejestracji zbiorowej w UE.
- 5.4. Zadania akredytowanych lub licencjonowanych weryfikatorów**
- 5.4.1. Zasady ogólne stosowane w odniesieniu do weryfikatorów środowiskowych EMAS, ich akredytacji lub licencji oraz procesu weryfikacji zostały ustanowione w rozdziałach V i VI rozporządzenia w sprawie EMAS.
- 5.4.2. Państwa członkowskie, które zezwalają na rejestrację w państwach trzecich, muszą wprowadzić konkretny system dla akredytacji lub licencjonowania weryfikatorów w odniesieniu do państw trzecich. Akredytacja lub licencjonowanie weryfikatora będzie odbywało się na poziomie krajowym, jako uzupełnienie ogólnej akredytacji lub licencji zgodnie z warunkami opisanymi w niniejszej sekcji.
- 5.4.3. W przypadku rejestracji globalnej organizacji posiadającej wiele obiektów i rodzajów działalności akredytacja weryfikatorów musi obejmować wszystkie kody NACE obiektów i rodzajów działalności organizacji. W przypadku obiektów znajdujących się w państwach trzecich weryfikatorzy muszą być akredytowani lub licencjonowani w odniesieniu do wszystkich państw trzecich i wszystkich kodów NACE wszystkich obiektów objętych rejestracją globalną w państwie członkowskim, w którym organizacja zamierza wystąpić o rejestrację. Ze względu na potencjalnie szeroki zakres działalności organizacji mają możliwość skorzystania z usług wielu akredytowanych weryfikatorów, jeśli uznają to za stosowne. W rzeczywistości wyznaczenie jednego weryfikatora w odniesieniu do wszystkich rodzajów działalności dużych organizacji może być trudne, jeśli nie niemożliwe. Jeżeli weryfikator nie jest akredytowany lub licencjonowany w odniesieniu do odpowiednich kodów NACE lub państw, inni akredytowani weryfikatorzy środowiskowi powinni zostać zaangażowani we współpracę w stosownych przypadkach. Organizacja zamierzająca się zarejestrować może podjąć decyzję, czy chce zaangażować wielu akredytowanych/licencjonowanych weryfikatorów do celów art. 4 rozporządzenia w sprawie EMAS. Niezależnie od powodów takich jak brak weryfikatorów akredytowanych w odniesieniu do odpowiednich kodów NACE organizacje mogą mieć również inne powody (np. doświadczenia na szczeblu lokalnym, znajomość języków obcych lub chęć połączenia weryfikacji EMAS z certyfikacją w odniesieniu do innych norm), aby zaangażować wielu weryfikatorów.
- 5.4.4. Wszyscy współpracujący weryfikatorzy muszą podpisać oświadczenie, o którym mowa w art. 25 ust. 9 rozporządzenia w sprawie EMAS, i deklarację środowiskową EMAS. Każdy weryfikator jest odpowiedzialny za wyniki tej części weryfikacji, która dotyczy jego/jej obszaru wiedzy specjalistycznej (odnoszącego się do szczegółowych kodów NACE). Praktyka podpisywania tego samego oświadczenia przez wszystkich weryfikatorów umożliwia prowadzącemu właściwemu organowi identyfikację wszystkich zaangażowanych weryfikatorów. W związku z tym prowadzący właściwy organ może sprawdzić, za pośrednictwem współpracujących właściwych organów (które z kolei koordynują swoje działania z jednostkami akredytującymi i jednostkami licencjonującymi), czy wszyscy zaangażowani weryfikatorzy dopełnili obowiązku uprzedniego zgłoszenia, jak stanowi art. 23 ust. 2 rozporządzenia w sprawie EMAS. Umożliwia to również prowadzącemu właściwemu organowi sprawdzenie, czy kody NACE zaangażowanych weryfikatorów obejmują kody przedmiotowych organizacji.
- 5.4.5. Weryfikatorzy, którzy chcą prowadzić działalność w państwach trzecich, muszą uzyskać określoną akredytację lub licencję w odniesieniu do danego państwa jako uzupełnienie ogólnej akredytacji lub licencji, zgodnie z warunkami określonymi w rozporządzeniu w sprawie EMAS. Oznacza to, że muszą posiadać:
- a) określoną akredytację lub licencję w odniesieniu do kodów NACE mających zastosowanie do danej organizacji;
 - b) znajomość i zrozumienie wymogów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych w dziedzinie środowiska obowiązujących w państwie trzecim, w odniesieniu do którego weryfikator ubiega się o akredytację lub licencję;
 - c) znajomość i zrozumienie języka urzędowego państwa trzeciego, w odniesieniu do którego weryfikator ubiega się o akredytację lub licencję.

- 5.4.6. Weryfikatorzy – w ramach procedury weryfikacji – sprawdzają wszystkie licencje lub zezwolenia środowiskowe mające zastosowanie do danej organizacji lub wszelkie inne rodzaje dowodów zgodnie z systemem prawnym obowiązującym w państwach objętych wnioskiem o rejestrację.
- 5.4.7. W państwach trzecich weryfikator powinien, oprócz swoich normalnych obowiązków, przeprowadzić w szczególności dogłębną kontrolę zgodności z prawem organizacji i jej obiektów objętych procesem rejestracji. Co za tym idzie, biorąc pod uwagę w szczególności treść art. 13 ust. 2 lit. c) rozporządzenia w sprawie EMAS, weryfikatorzy powinni sprawdzić, czy nie ma dowodów na niezgodność z przepisami dotyczącymi środowiska. Weryfikatorzy powinni korzystać z ustaleń organów egzekwowania prawa i w związku z tym powinni kontaktować się z tymi organami w celu uzyskania szczegółowych informacji na temat zgodności z prawem. Weryfikator musi uzyskać pewność co do zgodności z prawem, na podstawie otrzymanych dowodów rzeczowych, na przykład pisemnego sprawozdania właściwego organu egzekwowania prawa. Jeżeli nie zostaną znalezione dowody na brak zgodności z prawem, należy to zgłosić w deklaracji weryfikatora środowiskowego dotyczącej czynności weryfikacyjnych i walidacyjnych (załącznik VII do rozporządzenia w sprawie EMAS). Deklaracja ta musi zostać podpisana przez weryfikatora. Weryfikator ma obowiązek sprawdzić, czy wymagania rozporządzenia w sprawie EMAS są spełnione za pomocą standardowych technik audytu. W celu zagwarantowania takiego samego poziomu jakości rejestracji obiektów w państwach trzecich jak w przypadku podobnych obiektów objętych rejestracją w UE, weryfikator może rozważyć przeprowadzenie oceny ryzyka.
- 5.4.8. Zgodnie z art. 13 ust. 2 lit. d) rozporządzenia w sprawie EMAS weryfikator powinien sprawdzić, czy zainteresowane strony złożyły zasadne skargi lub czy skargi te zostały pozytywnie rozwiązane.
- 5.4.9. Państwa członkowskie, które przewidują rejestrację w państwach trzecich (a co za tym idzie rejestrację globalną), powinny rozważyć wprowadzenie środków w celu udoskonalenia procesu akredytacji, aby zagwarantować, że weryfikatorzy akredytowani w odniesieniu do określonych państw trzecich posiadają poziom wiedzy konieczny do sprawdzenia przestrzegania przez organizację obowiązujących przepisów krajowych w danym państwie trzecim.
- 5.4.10. Państwa członkowskie, które przewidują rejestrację globalną, mogą rozważyć wprowadzenie fakultatywnych przepisów szczegółowych mających na celu wzmocnienie kontroli przestrzegania prawa oraz zagwarantowanie, że poziom procesu rejestracji jest podobny do unijnego. Państwa członkowskie mogą w szczególności rozważyć możliwość zawierania umów (umowy dwustronne, protokoły ustaleń itp.). Tego typu umowy mogą obejmować procedurę przekazywania informacji na temat zgodności z przepisami prawa między odpowiednimi organami egzekwowania prawa w państwie trzecim oraz w państwie członkowskim oraz na temat sposobów powiadamiania właściwego organu państwa członkowskiego o naruszeniach mających zastosowanie wymogów prawnych w czasie między pierwszą rejestracją lub jej odnowieniem a kolejnym odnowieniem.
- 5.4.11. Weryfikator środowiskowy powiadamia jednostkę akredytującą lub jednostkę licencjonującą państwa członkowskiego, w którym organizacja zamierza wystąpić o rejestrację lub jest zarejestrowana, o szczegółach swojej akredytacji lub licencji oraz o dacie i miejscu przeprowadzenia weryfikacji lub zatwierdzenia, przynajmniej sześć tygodni przed weryfikacją lub zatwierdzeniem w państwie trzecim. Ponadto weryfikatorzy powiadamiają o szczegółach swojej akredytacji lub licencji wszystkie jednostki akredytujące lub licencjonujące państw członkowskich, w których znajdują się przedmiotowe obiekty.
- 5.4.12. Jeżeli weryfikator wykryje niezgodność w chwili rejestracji, nie podpisuje deklaracji środowiskowej EMAS ani oświadczenia, o którym mowa w art. 25 ust. 9 rozporządzenia.
- 5.4.13. Jeżeli weryfikator wykryje niezgodność w okresie ważności rejestracji lub w czasie jej odnawiania, może zgłosić właściwemu organowi, że dana organizacja nie spełnia już wymagań EMAS. Podczas odnawiania rejestracji weryfikator może podpisać oświadczenie, o którym mowa w art. 25 ust. 9, oraz zaktualizowaną deklarację środowiskową EMAS jedynie w przypadku, gdy organizacja wykaże, że podjęła odpowiednie działania (tj. we współpracy z organami egzekwowania prawa) w celu zagwarantowania przywrócenia zgodności z prawem. Jeśli organizacja nie jest w stanie wykazać weryfikatorowi, że podjęła wystarczające środki w celu przywrócenia zgodności z prawem, weryfikator nie zatwierdza zaktualizowanego oświadczenia i nie podpisuje deklaracji środowiskowej EMAS.
- 5.5. Proces rejestracji**
- 5.5.1. Organizacja powinna na wczesnym etapie kontaktować się z weryfikatorami i właściwym organem w celu wyjaśnienia zagadnień językowych w odniesieniu do dokumentów niezbędnych do rejestracji, mając na uwadze wymogi określone w art. 5 ust. 3 rozporządzenia w sprawie EMAS oraz pkt D załącznika IV do tego rozporządzenia.
- 5.5.2. Organizacja dostarcza dowody rzeczowe wykazujące spełnienie przez nią obowiązujących wymagań prawnych, jak opisano w sekcji 5.1.3.
- 5.5.3. Po spełnieniu wymagań dotyczących EMAS, w szczególności tych, które mają zastosowanie do procesu rejestracji, wymienionych w załączniku II do rozporządzenia, i po zatwierdzeniu deklaracji środowiskowej EMAS przez akredytowanego lub licencjonowanego weryfikatora organizacja przesyła (prowadzącemu) właściwemu organowi formularz wniosku oraz powiązane z nim dokumenty wraz z informacjami określonymi w załącznikach VI i VII, w celu rejestracji.

- 5.5.4. Właściwy organ odpowiedzialny za rejestrację sprawdza informacje zawarte we wniosku i w tym celu komunikuje się z krajową jednostką akredytacyjną lub licencjonującą oraz, w stosownych przypadkach, z innymi zaangażowanymi właściwymi organami. W razie potrzeby weryfikator odpowiedzialny za weryfikację może brać udział w tej komunikacji. Komunikacja może być prowadzona przy użyciu zwykłej poczty, poczty elektronicznej lub faksu, przy czym należy przechowywać jej pisemne dowody.
- 5.5.5. Krajowe jednostki akredytujące lub licencjonujące we wszystkich zainteresowanych państwach członkowskich oceniają kompetencje weryfikatora środowiskowego w świetle elementów określonych w art. 20, 21 i 22 rozporządzenia w sprawie EMAS. Jeżeli kompetencje weryfikatora nie zostaną zatwierdzone, jednostka akredytująca i jednostka licencjonująca mogą nakazać weryfikatorowi, aby zapewnił zgodność z odpowiednimi wymogami i poinformować krajowy właściwy organ o tym problemie. Podobnie właściwy organ musi w każdym przypadku przesłać jednostce akredytującej lub licencjonującej wiadomość, że otrzymał wniosek o rejestrację obiektów. Po otrzymaniu takiej wiadomości jednostka akredytująca i jednostka licencjonująca powinny przedstawić krajowemu właściwemu organowi swoje ustalenia dotyczące zaangażowanych weryfikatorów. Wszystkie zaangażowane właściwe organy krajowe z kolei informują o tym prowadzący właściwy organ. Ułatwi to ostateczne sprawdzenie przez zaangażowane właściwe organy i prowadzący właściwy organ, czy weryfikatorzy uczestniczący w procedurze rejestracji są akredytowani lub licencjonowani w odniesieniu do wszystkich kodów NACE, których dotyczy proces rejestracji. Bez tej minimalnej komunikacji między właściwymi organami a jednostką akredytującą i jednostką licencjonującą czynności związane z nadzorem mogłyby być zagrożone.
- 5.5.6. Właściwy organ odpowiedzialny za rejestrację będzie koordynować sprawdzanie zgodności z prawem na podstawie informacji, które organizacja dostarczyła weryfikatorowi. Jedynie w przypadku, gdy państwo członkowskie wprowadziło specjalne umowy z państwami trzecimi, zawierające przepisy, które umożliwiają państwu członkowskiemu kontaktowanie się z organami egzekwowania prawa w państwach trzecich, może ono bezpośrednio kontaktować się z organami egzekwowania prawa w państwach trzecich w celu sprawdzenia zgodności z prawem. W przeciwnym wypadku właściwy organ otrzymuje dowody rzeczowe lub dokumenty wykazujące zgodność z obowiązującymi wymogami prawnymi od weryfikatora i/lub organizacji.
- 5.5.7. W stosowanych przypadkach po podjęciu decyzji o rejestracji prowadzący właściwy organ informuje wszystkie zaangażowane właściwe organy krajowe, które z kolei informują swoje odpowiednie organy egzekwowania prawa.
- 5.5.8. W przypadku gdy w procedurę rejestracji zaangażowanych jest kilka właściwych organów, zastosowanie mają warunki dotyczące opłat, jak opisano w sekcji 3.4.
- 5.6. **Usuwanie i zawieszanie rejestracji**
- 5.6.1. Właściwy organ przestrzega ogólnych zasad w zakresie usuwania i zawieszania rejestracji ustanowionych w rozporządzeniu w sprawie EMAS.
- 5.6.2. Wszelkie skargi dotyczące zarejestrowanej organizacji muszą zostać zgłoszone właściwemu organowi.
- 5.6.3. Organizacje z państw trzecich, które dążą do rejestracji w EMAS i są gotowe do rozpoczęcia procedury rejestracji, muszą być przygotowane na to, że przed podjęciem jakiegokolwiek decyzji właściwy organ może poprosić weryfikatora o zweryfikowanie potencjalnych przyczyn usunięcia lub zawieszenia, które mogły mieć miejsce w państwie trzecim, w którym znajdują się obiekty. Organizacja współpracuje i odpowiada na wszystkie pytania dotyczące ewentualnych powodów zawieszenia i usunięcia zadawane przez weryfikatora lub właściwy organ. Organizacja musi być również gotowa na poniesienie kosztów pracy weryfikatora mającej na celu wyjaśnienie sytuacji.
- 5.6.4. We wszystkich przypadkach, nawet jeśli takie umowy istnieją, weryfikator jest odpowiedzialny za sprawdzanie zgodności z prawem. Potencjalne skargi i przypadki niezgodności, które mogą doprowadzić do usunięcia lub zawieszenia rejestracji, muszą zostać uwzględnione w kontrolach zgodności.
- 5.6.5. Organizacje pozarządowe działające w państwie trzecim mogą być konsultowane i wykorzystywane jako źródło informacji. W każdym przypadku weryfikator przedstawia właściwemu organowi wszelkie istotne informacje uzyskane w trakcie procesu weryfikacji.
- 5.7. **Kwestie językowe**
- 5.7.1. Deklarację środowiskową EMAS oraz inne odpowiednie dokumenty należy składać w języku urzędowym (językach urzędowych) państwa członkowskiego, w którym znajduje się prowadzący właściwy organ (art. 5 ust. 3). Ponadto jeżeli organizacja przedstawia zbiorczą deklarację środowiskową wraz z informacjami na temat poszczególnych obiektów, informacje dotyczące obiektów znajdujących się w UE powinny być podane w języku urzędowym (jednym z języków urzędowych) państw członkowskich, w których znajdują się obiekty, a informacje dotyczące obiektów znajdujących się w państwach trzecich powinny być w miarę możliwości podane w języku urzędowym (jednym z języków urzędowych) odpowiednich państw trzecich.

DECYZJA KOMISJI
z dnia 12 grudnia 2011 r.
w sprawie ponownego wykorzystywania dokumentów Komisji
(2011/833/UE)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 249,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W strategii „Europa 2020” nakreślono wizję społecznej gospodarki rynkowej dla Europy XXI wieku. Jednym z obszarów priorytetowych w tym kontekście jest „Inteligentny wzrost gospodarczy: rozwój gospodarki opartej na wiedzy i innowacji”.
- (2) Nowe technologie teleinformatyczne otwierają niespotykane dotąd możliwości gromadzenia i łączenia treści pochodzących z różnych źródeł.
- (3) Informacje sektora publicznego mogą istotnie przyczynić się do rozwoju innowacyjnych usług internetowych dzięki produktom i usługom posiadającym wartość dodaną. Rządy mogą przyczynić się do rozwoju rynków treści poprzez udostępnianie informacji sektora publicznego na przejrzystych, skutecznych i niedyskryminacyjnych warunkach. Z tego względu w Europejskiej agendzie cyfrowej⁽¹⁾ ponowne wykorzystywanie informacji sektora publicznego wskazano jako jeden z kluczowych obszarów, w których należy podjąć stosowne działania.
- (4) Również Komisja i pozostałe instytucje są w posiadaniu licznych różnego rodzaju dokumentów, które mogłyby zostać ponownie wykorzystane w produktach i usługach informacyjnych posiadających wartość dodaną i które mogłyby stanowić źródło treści użytecznych dla przedsiębiorstw i obywateli.
- (5) Prawo dostępu do dokumentów Komisji reguluje rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji⁽²⁾.
- (6) Dyrektywa 2003/98/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁽³⁾ określa minimalne przepisy w zakresie ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego w całej Unii Europejskiej. W motywach tej dyrektywy zachęca się państwa członkowskie do wyjścia poza te minimalne przepisy i do przyjęcia otwartej polityki w zakresie informacji, umożliwiającej szerokie wykorzystanie dokumentów znajdujących się w posiadaniu instytucji sektora publicznego.
- (7) Komisja dała przykład organom administracji publicznej, bezpłatnie udostępniając w Internecie dane statystyczne, publikacje oraz kompletny zbiór unijnego prawa. Krok

ten stanowi solidną podstawę dalszych postępów w zapewnianiu dostępności i możliwości ponownego wykorzystania danych będących w posiadaniu instytucji.

- (8) W decyzji Komisji 2006/291/WE, Euratom z dnia 7 kwietnia 2006 r. w sprawie ponownego wykorzystywania informacji Komisji⁽⁴⁾ określono warunki ponownego wykorzystywania dokumentów Komisji.
- (9) Aby zwiększyć skuteczność mechanizmu ponownego wykorzystywania dokumentów Komisji, przepisy dotyczące ponownego wykorzystywania tych dokumentów należy dostosować tak, aby zapewnić ich ponowne wykorzystywanie na szerszą skalę.
- (10) Należy stworzyć portal danych stanowiący pojedynczy punkt dostępu do dokumentów dostępnych do ponownego wykorzystania. Ponadto wśród dokumentach dostępnych do ponownego wykorzystania należy uwzględnić dokumenty zawierające informacje, których źródłem są badania naukowe prowadzone przez Wspólne Centrum Badawcze. Należy przyjąć przepis uwzględniający przejście na formaty nadające się do przetwarzania maszynowego. Istotną poprawę w stosunku do decyzji 2006/291/WE, Euratom stanowi udostępnienie dokumentów Komisji do ponownego wykorzystania na podstawie licencji otwartych na ponowne wykorzystanie lub w oparciu o zwykłe zastrzeżenie, bez konieczności występowania z indywidualnym wnioskiem.
- (11) Decyzję 2006/291/WE, Euratom należy zatem zastąpić niniejszą decyzją.
- (12) Otwarta polityka Komisji w zakresie ponownego wykorzystywania dokumentów będzie wspierać nowe formy działalności gospodarczej, doprowadzi do szerszego wykorzystania i upowszechnienia unijnych informacji, polepszy publiczny wizerunek instytucji poprzez zwiększenie ich otwartości i przejrzystości oraz będzie zapobiegać niepotrzebnym obciążeniom administracyjnym zarówno dla użytkowników informacji, jak i dla służb Komisji. W 2012 r. Komisja planuje przeanalizować wraz z innymi unijnymi instytucjami i najważniejszymi agencjami zakres, w jakim mogłyby one przyjąć swoje własne przepisy dotyczące ponownego wykorzystywania dokumentów.
- (13) Niniejsza decyzja powinna być wdrożona i stosowana w pełnej zgodności z zasadami dotyczącymi ochrony danych osobowych zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych⁽⁵⁾.

⁽¹⁾ COM(2010) 245.

⁽²⁾ Dz.U. L 145 z 31.5.2001, s. 43.

⁽³⁾ Dz.U. L 345 z 31.12.2003, s. 90.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 107 z 20.4.2006, s. 38.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1.

(14) Niniejsza decyzja nie powinna mieć zastosowania do dokumentów, w przypadku których Komisja nie ma możliwości zezwolenia na ich ponowne wykorzystanie, gdyż np. są one objęte prawami własności intelektualnej stanowiącymi własność osób trzecich, lub gdy dokumenty zostały otrzymane od innych instytucji,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Przedmiot

Niniejsza decyzja określa warunki ponownego wykorzystywania dokumentów, które znajdują się w posiadaniu Komisji lub w jej imieniu w posiadaniu Urzędu Publikacji Unii Europejskiej (zwanego dalej Urzędem Publikacji), celem ułatwienia szerszego ponownego wykorzystywania informacji, polepszenia wizerunku Komisji jako instytucji charakteryzującej się otwartością oraz zapobiegania niepotrzebnym obciążeniom administracyjnym zarówno dla użytkowników ponownie wykorzystujących dokumenty, jak i dla służb Komisji.

Artykuł 2

Zakres

1. Niniejsza decyzja ma zastosowanie do dokumentów publicznych, które zostały sporządzone przez Komisję lub przez działające w jej imieniu podmioty publiczne i prywatne i które:

- a) zostały opublikowane przez Komisję lub w jej imieniu przez Urząd Publikacji w postaci publikacji, stron internetowych lub za pośrednictwem innych środków rozpowszechniania; albo
 - b) nie zostały opublikowane z przyczyn ekonomicznych lub z innych powodów praktycznych, takich jak np. analizy, sprawozdania i inne dane.
2. Niniejsza decyzja nie ma zastosowania do:
- a) oprogramowania lub dokumentów objętych prawami własności przemysłowej, takimi jak patenty, znaki towarowe, zarejestrowane wzory, logo i nazwy;
 - b) dokumentów, w przypadku których Komisja nie ma możliwości zezwolenia na ich ponowne wykorzystanie, ponieważ są one objęte prawami własności intelektualnej przysługującymi osobom trzecim;
 - c) dokumentów, do których uniemożliwiono dostęp zgodnie z przepisami ustanowionymi w rozporządzeniu (WE) nr 1049/2001 lub które udostępnia się wyłącznie stronom na szczególnych warunkach regulujących uprzywilejowany dostęp do dokumentów;
 - d) danych poufnych zgodnie z definicją w rozporządzeniu (WE) nr 223/2009 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾;
 - e) dokumentów będących wynikiem prowadzonych przez pracowników Komisji projektów badawczych, które nie zostały opublikowane lub udostępnione w powszechnie dostępnej bazie danych i których ponowne wykorzystanie mogłoby zakłócić sprawdzenie poprawności wstępnych wyników badań lub stanowiłoby powód odmowy rejestracji praw własności przemysłowej na rzecz Komisji.

3. Niniejsza decyzja obowiązuje bez uszczerbku dla rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 i w żaden sposób nie narusza jego przepisów.

4. Żaden przepis niniejszej decyzji nie stanowi zezwolenia na ponowne wykorzystywanie dokumentów w sposób mający na celu wprowadzenie w błąd lub dokonanie oszustwa. Komisja podejmuje stosowne środki w celu ochrony interesów oraz publicznego wizerunku UE zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami.

Artykuł 3

Definicje

Do celów niniejszej decyzji stosuje się następujące definicje:

- 1) „dokument” oznacza:
 - a) jakąkolwiek treść niezależnie od zastosowanego nośnika (zapisaną na papierze lub przechowywaną w formie elektronicznej lub zarejestrowaną w formie dźwiękowej, wizualnej albo audiowizualnej);
 - b) dowolną część tej treści;
- 2) „ponowne wykorzystywanie” oznacza wykorzystywanie przez osoby fizyczne lub prawne dokumentów do celów komercyjnych lub niekomercyjnych innych niż pierwotny cel, dla którego dokumenty te zostały stworzone. Ponownym wykorzystywaniem nie jest wymiana dokumentów między Komisją i innymi organami sektora publicznego, które wykorzystują te dokumenty wyłącznie w ramach wykonywania swoich zadań publicznych;
- 3) „dane osobowe” oznaczają dane w rozumieniu art. 2 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 45/2001;
- 4) „licencja” oznacza udzielenie zgody na ponowne wykorzystywanie dokumentów na określonych warunkach. „Licencja otwarta” oznacza licencję, na podstawie której dysponent praw – w drodze jednostronnego oświadczenia – zezwala na ponowne wykorzystywanie dokumentów do wszystkich określonych zastosowań;
- 5) „nadający się do przetwarzania maszynowego” oznacza, że dokumenty cyfrowe są w wystarczającym stopniu ustrukturyzowane, dzięki czemu aplikacje są w stanie w niezawodny sposób zidentyfikować poszczególne stwierdzenia faktów oraz wewnętrzną strukturę tych dokumentów;
- 6) „dane ustrukturyzowane” oznaczają dane uporządkowane w sposób umożliwiający niezawodną identyfikację poszczególnych stwierdzeń faktów oraz ich wszystkich składników; przykładem takich danych są bazy danych i arkusze kalkulacyjne;
- 7) „portal” oznacza pojedynczy punkt dostępu do danych pochodzących z różnych źródeł internetowych. Źródła danych generują zarówno dane, jak i zawiązane z nimi metadane. Metadane wymagane na potrzeby indeksacji są automatycznie pozyskiwane przez portal i włączane w jego zasoby w stopniu, w jakim jest to wymagane do zapewnienia zestawu powszechnych funkcji, takich jak wyszukiwanie i tworzenie odnośników. Portal może również tworzyć lokalną kopię danych pochodzących z zasilających go źródeł w celu poprawy wydajności lub zapewnienia dodatkowych funkcji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 87 z 31.3.2009, s. 164.

Artykuł 4

Zasada ogólna

Wszystkie dokumenty są dostępne do ponownego wykorzystania:

- a) w celach komercyjnych lub niekomercyjnych na warunkach określonych w art. 6;
- b) bez opłat, z zastrzeżeniem przepisów ustanowionych w art. 9;
- c) oraz bez konieczności występowania z indywidualnym wnioskiem, o ile przepisy art. 7 nie stanowią inaczej.

Niniejsza decyzja jest wykonywana w pełnej zgodności z zasadami dotyczącymi ochrony osób fizycznych w odniesieniu do przetwarzania danych osobowych, a w szczególności zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 45/2001.

Artykuł 5

Portal danych

Komisja tworzy portal danych stanowiący pojedynczy punkt dostępu do jej danych ustrukturyzowanych w celu ułatwienia tworzenia odnośników do tych danych oraz ich ponownego wykorzystywania do celów komercyjnych i niekomercyjnych.

Służby Komisji identyfikują i stopniowo udostępniają stosowne dane będące w ich posiadaniu. Na wniosek innych unijnych instytucji, organów, urzędów i agencji portal danych może zapewniać dostęp do danych znajdujących się w ich posiadaniu.

Artykuł 6

Warunki ponownego wykorzystywania dokumentów

1. Dokumenty udostępnia się do ponownego wykorzystania bez konieczności występowania z wnioskiem, o ile nie określono inaczej, oraz bez ograniczeń lub, w stosownych przypadkach, na podstawie licencji otwartej lub zastrzeżenia, w których określono warunki regulujące prawa przysługujące użytkownikom ponownie wykorzystującym dokumenty.

2. Warunki te, które nie mogą bezzasadnie ograniczać możliwości ponownego wykorzystywania dokumentów, mogą obejmować:

- a) obowiązek podania przez użytkownika ponownie wykorzystującego dokumenty źródła, z których one pochodzą;
- b) obowiązek zachowania w niezmienionym kształcie pierwotnego znaczenia lub przekazu dokumentów;
- c) wyłączenie odpowiedzialności Komisji z tytułu wszelkich następstw ponownego wykorzystania dokumentów.

W przypadku konieczności zastosowania innych warunków do danej kategorii dokumentów, przeprowadza się konsultacje z grupą skupiającą przedstawicieli różnych służb Komisji, o której mowa w art. 12.

Artykuł 7

Indywidualne wnioski o ponowne wykorzystanie dokumentów

1. W przypadku gdy ponowne wykorzystanie dokumentu wymaga wystąpienia z indywidualnym wnioskiem, służby

Komisji wyraźnie zaznaczają ten fakt w treści danego dokumentu lub w nocie, która zawiera odesłanie do takiego dokumentu, oraz udostępniają adres, pod który należy przelać taki wniosek.

2. Indywidualne wnioski o ponowne wykorzystanie dokumentu są niezwłocznie rozpatrywane przez właściwe służby Komisji. Wnioskodawcy przekazuje się potwierdzenie wpływu wniosku. W terminie 15 dni roboczych od wpływu wniosku służby Komisji lub Urząd Publikacji zezwalają na ponowne wykorzystywanie dokumentu, którego dotyczy wniosek, oraz, w stosownych przypadkach, udostępniają jego kopię albo informują na piśmie o całkowitym lub częściowym odrzuceniu wniosku wraz z uzasadnieniem.

3. W przypadku gdy wniosek o ponowne wykorzystanie dokumentu dotyczy bardzo długiego dokumentu lub bardzo dużej liczby dokumentów bądź w przypadku gdy wniosek musi zostać przetłumaczony, termin określony w ust. 2 może zostać przedłużony o kolejnych 15 dni roboczych, pod warunkiem że wnioskodawca zostanie o tym powiadomiony z wyprzedzeniem i przedstawione mu zostanie szczegółowe uzasadnienie.

4. W przypadku odrzucenia wniosku o ponowne wykorzystanie dokumentu służby Komisji lub Urząd Publikacji informują wnioskodawcę o prawie wszczęcia przez niego postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej albo złożenia skargi do Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich, zgodnie z warunkami ustanowionymi odpowiednio w art. 263 i 228 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

5. Jeśli podstawą decyzji odmownej jest art. 2 ust. 2 lit. b) niniejszej decyzji, odpowiedź skierowana do wnioskodawcy zawiera wskazanie osoby fizycznej lub prawnej, która jest dysponentem praw (jeśli jest ona znana) albo licencjodawcy (jeśli jest on znany), od którego Komisja uzyskała przedmiotowy materiał.

Artykuł 8

Formaty dokumentów dostępnych do ponownego wykorzystywania

1. Dokumenty są udostępniane we wszelkich istniejących formatach lub wszelkich wersjach językowych oraz – tam gdzie jest to możliwe i właściwe – w formacie nadającym się do przetwarzania maszynowego.

2. Powyższy przepis nie oznacza obowiązku tworzenia, dostosowywania lub aktualizowania dokumentów w celu spełnienia prośby wnioskodawcy ani udostępniania wyciągów z dokumentów, jeśli wymagałoby to nieproporcjonalnie dużych nakładów, wykraczających poza prostą czynność.

3. Niniejsza decyzja nie nakłada na Komisję obowiązku tłumaczenia dokumentów, których dotyczy wnioski, na inne języki urzędowe niż te, w których dane dokumenty były dostępne w momencie złożenia wniosku.

4. Od Komisji lub Urzędu Publikacji nie można wymagać kontynuowania wytwarzania określonego typu dokumentów lub zachowania ich w określonym formacie w celu umożliwienia ponownego wykorzystywania tych dokumentów przez osoby fizyczne lub prawne.

*Artykuł 9***Zasady pobierania opłat**

1. Ponowne wykorzystywanie dokumentów jest zasadniczo nieodpłatne.
2. W wyjątkowych przypadkach wnioskodawcę można obciążyć dodatkowymi kosztami poniesionymi w związku z reprodukcją i rozpowszechnianiem dokumentów.
3. Jeśli Komisja postanowi dostosować dokument w celu spełnienia szczególnej prośby wnioskodawcy, wnioskodawcę można obciążyć kosztami takiego dostosowania. Ocena zasadności obciążenia wnioskodawcy tymi kosztami uwzględnia nakłady związane z dostosowaniem oraz ewentualne korzyści, jakie ponowne wykorzystywanie może przynieść Unii, na przykład w zakresie rozpowszechniania informacji na temat funkcjonowania Unii lub w zakresie poprawy publicznego wizerunku danej instytucji.

*Artykuł 10***Przejrzystość**

1. Wszystkie warunki i standardowe opłaty mające zastosowanie do dokumentów dostępnych do ponownego wykorzystania są wcześniej ustanawiane i publikowane, tam gdzie jest to możliwe i właściwe w formie elektronicznej.
2. Wyszukiwanie dokumentów ułatwia się poprzez stosowanie praktycznych rozwiązań, takich jak wykazy najważniejszych dokumentów dostępnych do ponownego wykorzystania.

*Artykuł 11***Zakaz dyskryminacji i wyłączne prawa**

1. Żadne obowiązujące warunki regulujące ponowne wykorzystywanie dokumentów nie mogą powodować różnicowego traktowania porównywalnych kategorii ponownego wykorzystywania.
2. Możliwość ponownego wykorzystywania dokumentów przysługuje wszystkim potencjalnym uczestnikom rynku. Nie przyznaje się żadnych wyłącznych praw.
3. Jeśli jednak prawo wyłączne jest konieczne do świadczenia usługi w interesie publicznym, zasadność przesłanki, w oparciu o którą przyznano takie prawo wyłączne, podlega okresowemu przeglądowi, przy czym w każdym razie przegląd ten przeprowadza się po upływie trzech lat. Wszelkie umowy o wyłączności muszą być przejrzyste i muszą być podawane do wiadomości publicznej.

4. Prawa wyłączne mogą zostać przyznane na ograniczony czas wydawcom czasopism naukowych i akademickich w odniesieniu do artykułów opartych na wynikach pracy urzędników Komisji.

*Artykuł 12***Grupa skupiająca przedstawicieli różnych służb Komisji**

1. Ustanawia się grupę skupiającą przedstawicieli różnych służb Komisji pod przewodnictwem dyrektora generalnego odpowiedzialnego za niniejszą decyzję lub jego przedstawiciela. W skład tej grupy wchodzi przedstawiciele dyrekcji generalnych i służb Komisji. Grupa omawia kwestie będące przedmiotem wspólnego zainteresowania oraz co 12 miesięcy przygotowuje sprawozdanie z wykonania decyzji.
2. Projekt mający na celu wdrożenie portalu danych nadzoruje komitet sterujący pod przewodnictwem Urzędu Publikacji, w którego skład wchodzi przedstawiciele: Sekretariatu Generalnego, Dyrekcji Generalnej ds. Komunikacji, Dyrekcji Generalnej ds. Społeczeństwa Informacyjnego i Mediów, Dyrekcji Generalnej ds. Informatyki oraz kilku dyrekcji generalnych reprezentujących dostawców danych. Na późniejszym etapie do udziału w pracach komitetu zaproszone mogą zostać inne instytucje.
3. Warunki licencji otwartej, o której mowa w art. 6, zgodnie ustalają dyrektorzy generalni odpowiedzialni za niniejszą decyzję oraz za administracyjne wykonywanie decyzji dotyczących praw własności intelektualnych w Komisji, po odbyciu konsultacji z grupą skupiającą przedstawicieli różnych służb Komisji, o której mowa w ust. 1.

*Artykuł 13***Przegląd**

Niniejsza decyzja podlega przeglądowi po trzech latach od jej wejścia w życie.

*Artykuł 14***Uchylenie**

Uchyła się decyzję 2006/291/WE, Euratom.

Sporządzono w Brukseli dnia 12 grudnia 2011 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący

DECYZJA KOMISJI**z dnia 13 grudnia 2011 r.****w sprawie zakończenia postępowania antysubsydyjnego dotyczącego przywozu niektórych politereftalanów etylenu pochodzących z Omanu i Arabii Saudyjskiej**

(2011/834/UE)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 597/2009 z dnia 11 czerwca 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem towarów subsydiowanych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej⁽¹⁾ („rozporządzenie podstawowe”), w szczególności jego art. 14,

po konsultacji z Komitetem Doradczym,

a także mając na uwadze, co następuje:

A. PROCEDURA

- (1) W dniu 3 stycznia 2011 r. Komisja Europejska (Komisja) otrzymała skargę dotyczącą domniemanego subsydiowania niektórych politereftalanów etylenu („PET”) pochodzących z Omanu i Arabii Saudyjskiej („państwa, których dotyczy postępowanie”), które powoduje szkodę dla przemysłu unijnego.
- (2) Skarga została złożona przez Komitet producentów politereftalanu etylenu w Europie (CPME) („skarżący”) w imieniu producentów reprezentujących znaczną część, w tym przypadku powyżej 50 %, ogólnej produkcji unijnej niektórych PET zgodnie z art. 10 rozporządzenia podstawowego.
- (3) Wspomniana skarga zawierała dowody *prima facie* wskazujące na subsydiowanie i wynikającą z niego znaczną szkodę, które uznano za wystarczające do wszczęcia postępowania antysubsydyjnego.
- (4) Przed wszczęciem postępowania, zgodnie z art. 10 ust. 7 rozporządzenia podstawowego, Komisja powiadomiła rządy Omanu i Arabii Saudyjskiej o otrzymaniu odpowiednio udokumentowanej skargi zawierającej zarzut, iż subsydiowany przywóz niektórych PET pochodzących z Omanu i Arabii Saudyjskiej wyrządził istotną szkodę przemysłowi unijnemu. Rządy Omanu i Arabii Saudyjskiej zostały oddzielnie zaproszone do konsultacji mających na celu wyjaśnienie sytuacji w odniesieniu do treści skargi oraz w celu wspólnego uzgodnienia rozwiązania. W trakcie konsultacji nie zdołano wypracować wspólnego rozwiązania.

(5) Po konsultacji z Komitetem Doradczym Komisja wszczęła, w drodze zawiadomienia opublikowanego w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*⁽²⁾ w dniu 16 lutego 2011 r., postępowanie antysubsydyjne dotyczące przywozu do Unii Europejskiej niektórych PET pochodzących z Omanu i Arabii Saudyjskiej.

(6) W tym samym dniu Komisja wszczęła postępowanie antydumpingowe dotyczące przywozu do Unii niektórych PET pochodzących z państw, których dotyczy postępowanie⁽³⁾.

(7) Komisja rozesłała kwestionariusze do przedstawicieli przemysłu unijnego, do eksporterów/producentów w państwach, których dotyczy postępowanie, do importerów, do wszystkich znanych zrzeszeń, których dotyczy postępowanie, oraz do władz państw, których dotyczy postępowanie. Zainteresowanym stronom dano możliwość przedstawienia uwag na piśmie oraz zgłoszenia wniosku o przesłuchanie w terminie określonym w zawiadomieniu o wszczęciu.

(8) Wszystkie strony, które wystąpiły z wnioskiem o przesłuchanie oraz wykazały szczególne powody, dla których powinny zostać wysłuchane, uzyskały taką możliwość.

B. WYCOFANIE SKARGI I ZAKOŃCZENIE POSTĘPOWANIA

(9) Skierowanym do Komisji pismem z dnia 12 października 2011 r. CPME oficjalnie wycofał skargę.

(10) Zgodnie z art. 14 ust. 1 rozporządzenia podstawowego w przypadku wycofania skargi postępowanie może zostać zakończone, o ile nie jest to sprzeczne z interesem Unii.

(11) W tym względzie należy zaznaczyć, że Komisja nie znalazła żadnego powodu wskazującego, że zakończenie nie leżałoby w interesie Unii; takiego powodu nie podały także zainteresowane strony. Dlatego Komisja uznała, że obecne postępowanie powinno zostać zakończone. Zainteresowane strony zostały odpowiednio poinformowane i umożliwiono im przedstawienie uwag.

⁽¹⁾ Dz.U. L 188 z 18.7.2009, s. 93.

⁽²⁾ Dz.U. C 49 z 16.2.2011, s. 21.

⁽³⁾ Dz.U. C 49 z 16.2.2011, s. 16.

- (12) Niektóre zainteresowane strony wyraziły poparcie dla zakończenia postępowania. Inne zainteresowane strony, mimo iż wyraziły poparcie dla zakończenia postępowania, to wystąpiły z wnioskiem o udostępnienie ustaleń dochodzenia.
- (13) W tym względzie należy zauważyć, że Komisja nie wypracowała wniosku z ustaleń i z tego też względu nie jest w stanie udostępnić informacji zgromadzonych przed wycofaniem skargi.
- (14) W związku z powyższym stwierdza się, że nie ma istotnych powodów do kontynuowania niniejszego postępowania.
- (15) Komisja uznaje zatem, że postępowanie antysubsydyjne dotyczące przywozu do Unii niektórych politereftalanów etylenu (PET) pochodzących z Omanu i Arabii Saudyjskiej powinno zostać zakończone,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Postępowanie antysubsydyjne dotyczące przywozu politereftalanów etylenu o liczbie lepkościowej wynoszącej co najmniej 78 ml/g zgodnie z normą ISO 1628-5, pochodzących z Omanu i Arabii Saudyjskiej i objętych obecnie kodem CN 3907 60 20, zostaje niniejszym zakończone.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli dnia 13 grudnia 2011 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący

DECYZJA KOMISJI

z dnia 13 grudnia 2011 r.

w sprawie zakończenia postępowania antydumpingowego dotyczącego przywozu niektórych politereftalanów etylenu pochodzących z Omanu i Arabii Saudyjskiej

(2011/835/UE)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej⁽¹⁾ („rozporządzenie podstawowe”), w szczególności jego art. 9,

po konsultacji z Komitetem Doradczym,

a także mając na uwadze, co następuje:

A. PROCEDURA

- (1) W dniu 3 stycznia 2011 r. Komisja Europejska (Komisja) otrzymała skargę dotyczącą domniemanego dumpingu w odniesieniu do niektórych politereftalanów etylenu („PET”) pochodzących z Omanu i Arabii Saudyjskiej („państwa, których dotyczy postępowanie”), który powoduje szkodę dla przemysłu unijnego.
- (2) Skarga została złożona przez Komitet producentów politereftalanu etylenu w Europie (CPME) („skarżący”) w imieniu producentów reprezentujących znaczną część, w tym przypadku powyżej 50 %, ogólnej produkcji unijnej niektórych PET zgodnie z art. 5 rozporządzenia podstawowego.
- (3) Wspomniana skarga zawierała dowody *prima facie* wskazujące na przywóz dumpingowy i wynikającą z niego znaczną szkodę, które uznano za wystarczające do wszczęcia postępowania antydumpingowego.
- (4) Po konsultacji z Komitetem Doradczym Komisja wszczęła, w drodze zawiadomienia opublikowanego w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*⁽²⁾ w dniu 16 lutego 2011 r., postępowanie antydumpingowe dotyczące przywozu do Unii Europejskiej niektórych PET pochodzących z Omanu i Arabii Saudyjskiej.

- (5) W tym samym dniu Komisja wszczęła postępowanie antysubsydyjne dotyczące przywozu do Unii niektórych PET pochodzących z państw, których dotyczy postępowanie⁽³⁾.
- (6) Komisja rozesała kwestionariusze do przedstawicieli przemysłu unijnego, do eksporterów/producentów w państwach, których dotyczy postępowanie, do importerów, do wszystkich znanych zrzeszeń, których dotyczy postępowanie, oraz do władz państw, których dotyczy postępowanie. Zainteresowanym stronom dano możliwość przedstawienia uwag na piśmie oraz zgłoszenia wniosku o przesłuchanie w terminie określonym w zawiadomieniu o wszczęciu.
- (7) Wszystkie strony, które wystąpiły z wnioskiem o przesłuchanie oraz wykazały szczególne powody, dla których powinny zostać wysłuchane, uzyskały taką możliwość.

B. WYCOFANIE SKARGI I ZAKOŃCZENIE POSTĘPOWANIA

- (8) Skierowanym do Komisji pismem z dnia 12 października 2011 r. CPME oficjalnie wycofał skargę.
- (9) Zgodnie z art. 9 ust. 1 rozporządzenia podstawowego w przypadku wycofania skargi postępowanie może zostać zakończone, o ile nie jest to sprzeczne z interesem Unii.
- (10) W tym względzie należy zaznaczyć, że Komisja nie znalazła żadnego powodu wskazującego, że zakończenie nie leżałoby w interesie Unii; żadnego takiego powodu nie podały także zainteresowane strony. Dlatego Komisja uznała, że obecne postępowanie powinno zostać zakończone. Zainteresowane strony zostały odpowiednio poinformowane i umożliwiono im przedstawienie uwag.
- (11) Niektóre zainteresowane strony wyraziły poparcie dla zakończenia postępowania. Inne zainteresowane strony, mimo iż wyraziły poparcie dla zakończenia postępowania, to wystąpiły z wnioskiem o udostępnienie ustaleń dochodzenia.
- (12) W tym względzie należy zauważyć, że Komisja nie wypracowała wniosku z ustaleń i z tego też względu nie jest w stanie udostępnić informacji zgromadzonych przed wycofaniem skargi.

⁽¹⁾ Dz.U. L 343 z 22.12.2009, s. 51.⁽²⁾ Dz.U. C 49 z 16.2.2011, s. 16.⁽³⁾ Dz.U. C 49 z 16.2.2011, s. 21.

(13) W związku z powyższym stwierdza się, że nie ma istotnych powodów do kontynuowania niniejszego postępowania.

78 ml/g zgodnie z normą ISO 1628-5, pochodzących z Omanu i Arabii Saudyjskiej i objętych obecnie kodem CN 3907 60 20, zostaje niniejszym zakończone.

(14) Komisja uznaje zatem, że postępowanie antydumpingowe dotyczące przywozu do Unii niektórych politereftalanów etylenu (PET) pochodzących z Omanu i Arabii Saudyjskiej powinno zostać zakończone,

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Sporządzono w Brukseli dnia 13 grudnia 2011 r.

Artykuł 1

Postępowanie antydumpingowe dotyczące przywozu politereftalanów etylenu o liczbie lepkościowej wynoszącej co najmniej

W imieniu Komisji

José Manuel BARROSO

Przewodniczący

2011/834/UE:

- ★ Decyzja Komisji z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie zakończenia postępowania antysubsydyjnego dotyczącego przywozu niektórych politereftalanów etylenu pochodzących z Omanu i Arabii Saudyjskiej 43

2011/835/UE:

- ★ Decyzja Komisji z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie zakończenia postępowania antydumpingowego dotyczącego przywozu niektórych politereftalanów etylenu pochodzących z Omanu i Arabii Saudyjskiej 45

CENY PRENUMERATY w 2011 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 100 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie na płycie DVD	w 22 językach urzędowych UE	1 200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	770 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie na płycie DVD (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	400 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, płyta DVD raz w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	300 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczej płycie DVD.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumeratory informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Sprzedaż i prenumerata

Prenumeratę różnych odpłatnych publikacji wydawanych okresowo, na przykład prenumeratę *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, można zamówić u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa i aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

